

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 82 / III Legislatura / Sisè període

Dijous, 13 de desembre de 1990

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 62

Segona reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i tretze minuts.

Debat sobre l'acció política i de govern en relació amb el grau d'adequació de Catalunya a la Comunitat Europea des d'un punt de vista legal, tecnològic, formatiu i d'organització empresarial, tenint especialment presents els efectes de l'Acta Única Europea (Continuació.)

Posició dels grups

Posició del G. p. Popular: *I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 4014).*

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 4018).*

Rèplica: *I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 4021).*

Posició del G. p. d'Iniciativa per Catalunya: *I. Sr. Ribó (IC) (p. 4022).*

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 4027).*

Rèplica: *I. Sr. Ribó (IC) (p. 4031).*

Posició del G. Socialista: *I. Sr. Clotas (S) (p. 4032).*

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 4037).*

Rèplica: *I. Sr. Clotas (S) (p. 4039).*

Posició del G. p. de Convergència i Unió: *I. Sr. Pérez-Moreno (CiU) (p. 4040).*

La sessió se suspèn a les dues del migdia i dotze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 62.2

La sessió es reprèn a les deu del matí i tretze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, d'Indústria i Energia, i de Comerç, Consum i Turisme.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Pel Grup Popular, té la paraula el Diputat Il·lustre senyor Aleix Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Senyor President, senyores i senyors diputats, dues grans figures de la cultura europea d'aquest segle, un poeta que no es feia de menys d'opinar sobre temes socials i un científic social que freqüentava, de vegades una mica massa, els poetes, ens van deixar dues frases notables sobre el futur. El poeta es lamentava: «El futur ja no és el que era»; el científic social va sentenciar: «El futur no s'endevina, es fa».

En aquest debat, senyor President, senyores i senyors diputats, ens hem reunit per parlar d'Europa, és a dir, per contribuir, des del Parlament de Catalunya, a construir el futur.

Mai com ara havíem experimentat la sensació que l'esdevenidor es precipita sobre nosaltres, que el temps de què disposem és preciós i escàs, que demà serà massa tard, que el futur ja no és el que era. I mai com avui havíem estat tan conscients que no podem perdre un minut intentant endevinar passivament allò que ha de venir, que la tasca d'estructurar-ho és un imperatiu ineludible del present.

Ningú de nosaltres podria deixar d'aplaudir l'oportunitat d'un debat d'aquesta naturalesa. A nosaltres, catalans, sempre tan preocupats pel que som, d'on venim i on anirem, un balanç global de situació sobre Europa ha de complaure'ns necessàriament, perquè sempre hem estat europeus, perquè som fervorosament europeus, i perquè cada vegada serem més europeus. Catalunya, com a part integrant d'Espanya, es va incorporar a les comunitats amb l'entrada en vigor del Tractat d'Adhesió l'1 de gener de 1986, en un moment molt especial. D'una banda, la situació a l'Est s'aproximava a la seva radical transformació. D'altra banda, les comunitats donaven un pas de gegant endavant amb la signatura de l'Acta Única, el febrer d'aquell mateix any. Així, doncs, en el cas espanyol com en el cas portuguès, a les profundes i transcendents reformes, fruit del Tractat d'Adhesió, se superposaven, quasi simultàniament, els esforços suplementaris derivats del compliment de l'Acta Única. Ens hem vist sotmesos a tres processos a la vegada: adhesió a les comunitats, impuls donat a aquestes per l'Acta Única i convulsió provocada pels esdeveniments de l'Est.

Catalunya ha de saber afrontar tots aquests desafiaments i participar en aquesta hora històrica amb voluntat de presència protagonista, aprofitant tots els avantatges que per a nosaltres es deriven d'una Europa cada vegada més unida, i desitjant aportar elements significatius que contribueixin a l'èxit d'una empresa tan engrescadora.

El nostre Grup voldria centrar la seva intervenció en tres àmbits: l'econòmic, entès en sentit ampli; el conceptual, entès en sentit ambiciós, i el moral, entès en sentit exigent. Al nostre entendre, Europa ha de ser contemplada, construïda i compresa en una triple dimensió: la del progrés material, la de les idees i la dels valors. En cada una d'aquestes vessants, Catalunya ha d'intentar subministrar a Europa, a l'Europa d'avui i a la de demà, la seva contribució específica, des de la imaginació, el rigor i la responsabilitat.

En el terreny econòmic cal recordar que la reforma comunitària dissenyada per l'Acta Única té, precisament, una orientació bàsicament econòmica. Els avenços aconseguits en el camp de la cooperació política són molt minsos i la importància de l'enfortiment institucional és relativa. L'èmfasi de l'Acta Única es posa en l'objectiu de crear una economia totalment integrada, un mercat sense fronteres, desenvolupat tecnològicament i industrialment i sense desequilibris interns de consideració. La prioritat màxima de les comunitats per als propers anys és la creació del mercat interior, on existeixi plena i lliure circulació de persones, béns, serveis i capitals, que es tradueixi en una major creació de riquesa, en una creixent independència tecnològica i industrial, i que a mitjà i a llarg termini serveixi de motor i d'estímul a la, per tantes raons utòpica, unitat política.

Sens dubte es tracta d'un enfocament intel·ligent, que defuig de la temptació voluntarista de construir una autèntica casa comuna començant per la teulada. Les autèntiques cases comunes es construeixen a poc a poc, començant de baix a dalt, edificant sobre bons fonaments. A Espanya, i en particular a Catalunya, la recent experiència històrica ens ha demostrat que l'articulació prèvia de les condicions socio-econòmiques adequades permet a posteriori els progressos en el domini polític, i que l'alteració d'aquest ordre, potser poc satisfactori des d'un punt de vista romàntic, idealista, però àmpliament avalat pels fets, sol conduir al fracàs tant en el polític com en l'econòmic. Europa no es pot permetre per més temps el cost brutal de les barres no tarifàries, que en forma de restriccions als mercats públics, de formalitats duaneres, de requisits sanitaris, de simetries fiscals, d'exigències de seguretat, d'obstacles al transport interestatal, de convalidacions de títols acadèmics o d'ineficients duplicitats en investigació i desenvolupament constitueixen un fre inacceptable en l'evolució urgent cap a una Europa cada vegada més una i cada vegada més integrada.

L'eliminació de tot tipus de fronteres físiques, tècniques i legislatives és un viatge sense retorn, que ens condueix a un mercat amplíssim de més de 300 milions de ciutadans, a un espai econòmic homogeni i harmonitzat, on tots estarem a la intemperie de la lliure competència, vigoritzats per l'aire fresc i tallant de la llibertat. Però quin dubte hi ha que aquest aire pot provocar pulmonies irreversibles en organismes febles o malal·tissos. La pregunta que s'imposa és si estem fent tot el necessari per preparar-nos a la irrupció de productes, serveis, capitals i professionals que ens disputaran ferotgement els nostres mercats interiors tradicionals, i si estem en condicions de llançar-nos a l'exterior a conquistar parcel·les significatives dels mercats que fins ara altres dominaven. I la resposta a aquesta pregunta no es pot retardar i ha de ser sincera i valenta; seria inútil confiar en l'aplicació de l'article 136 del Tractat de Roma, o en les clàusules derogatòries o de salvaguarda, o en la concessió de terminis d'adaptació per a sectors específics del

nostre sistema productiu. El problema seguiria existint i cada dia més agreujat; com més aviat afrontem la realitat, per dura que sigui, abans ens situarem en condicions de millorar-la. I la veritat és que no ens podem permetre un optimisme excessiu, sense voluntat de crítica destructiva i molt menys de catastrofisme. El nostre Grup entén que les actuals polítiques econòmiques del Govern central socialista i del Govern de Catalunya, nacionalista, tot i que presenten alguns aspectes positius, no són les més adequades per encarar amb èxit la dècada del 90. I, repeteixo, el nostre ànim en aquest debat és el de sumar-nos a un esforç col·lectiu que entenem indispensable, per sobre i més enllà de legítimes discrepàncies polítiques, perquè tenim el convenciment que solament des de la conjuminació d'esforços i l'esperit d'unitat podrem superar les greus dificultats que s'acosten.

Però ens sembla una evidència de difícil dissimulació que l'actual conjuntura econòmica i el tractament que rep per part de l'Administració socialista a Madrid i de l'Administració de Convergència i Unió a Barcelona no és precisament de tarannà, diguem-ne, europeu. Deixant de banda que la crisi del Golf ha introduït un component addicional inquietant d'incertesa, el cert és que la qüestió central per ubicar-se amb garanties en el nou marc europeu té un nom, que alguns s'han assecat la boca de pronunciar, ens temem que en va: competitivitat. Doncs, bé, centrem-nos en la competitivitat. La pressió dels costos laborals, que augmenten a un ritme doble de la mitjana comunitària; dels costos financers, entre els més alts d'Europa, i dels costos d'importació, que, si bé fins a l'any passat eren raonables, comencen a mostrar símptomes alarmants de deteriorament, estan deixant les nostres empreses en la cuneta de la competitivitat.

La demanda, fins ara poderosa, fins i tot en excés, comença a defallir. Basta amb observar les últimes xifres de matriculació de vehicles, la facturació dels fabricants d'electrodomèstics o la compra d'habitatges per adonar-se que estem perdent l'alè; els comptes de resultats del primer semestre d'aquest any són netament inferiors als de l'últim exercici; el nombre de suspensions de pagaments, algunes d'elles sonades, ha crescut espectacularment, i l'excedent d'explotació s'ha situat per sota de la remuneració dels assalariats. Mal es pot parlar de competitivitat o d'acostar-nos a Europa quan la inversió en renda fixa és més rendible que el risc empresarial raonable. Un tipus de canvi per a la pesseta que no es correspon en absolut amb la fortalesa de la nostra economia ens està portant a exportar amb pèrdues, i a una crisi del sector turístic, la importància del qual per a l'equilibri de la nostra balança de pagaments no crec que hagi de ser recordada, de dimensions preocupants.

Estratègia d'atracció de capitals forans a través de tipus d'interès desorbitats provoca una allau d'efectes perniciosos. Atrau capital especulatiu que eleva artificialment el valor de la nostra moneda, ofega les nostres exportacions i incrementa els interessos a satisfer pel deute públic, la qual cosa, al seu torn, torna més rígida la despesa pública i dificulta la possible i desitjable moderació de la imposició directa. A més a més, per si tot això fos poc, els costos financers dificulten les inversions productives de les empreses, amb la consegüent repercussió en el nivell d'ocupació.

L'economia pot ser una ciència lúgubre i de poder predictiu limitat, però no està, necessàriament, en oposició amb el sentit comú. I tampoc existeix incompatibilitat, almenys manifesta,

entre ser socialista i posseir sentit comú. Bastaria simplement que el Govern central seguís els criteris tant encertadament com reiteradament assenyalats des d'aquesta mateixa tribuna per un il·lustre correligionari seu, l'Honorable senyor Lluís Armet, en les seves crítiques als pressupostos de la Generalitat, perquè el repte europeu fos més assolible. No es pot elaborar el Pla Energètic Nacional a ritme de galàpet i fer-ho sota la servitud de prejudicis ideològics passats de moda. Qualsevol Sadam Hussein de torn serà capaç en el futur de posar-nos la corda al coll, si no dissenyem una política energètica realista i lliure de tabús, derivats de la irracionalitat o de l'electoralisme.

En un altre ordre de coses, els mercats de treball dels països més avançats de la Comunitat no estan subjectes a la rigideses congènites del panorama laboral espanyol. El control sindical dels contractes de treball no ha emplenat, precisament, d'alegria inversora els empresaris, i la concessió d'avantatges tals com els salaris socials o les pensions no contributives no es poden fer sense compensacions en favor de la productivitat i la flexibilització de les relacions laborals. Un govern valent no pot avançar cap a l'Europa dels noranta mentre els seus genolls tremolen recordant el 14-D. Hi ha magnituds globals que parlen per si soles. El principal instrument de la política d'un govern és el pressupost. Per a l'any 91 la despesa pública consolidada de l'Estat augmenta més del 8%, amb un increment de les despeses de personal de més del 10%. Davant d'un creixement de la despesa corrent proper al 9%, la inversió s'incrementa en un modest 5,6%; la imposició directa creix un 14% i la indirecta s'estanca, exactament al contrari del que aconsella una aproximació a les pràctiques europees.

Si desitgem de veritat integrar-nos en l'Europa de l'Acta Única amb certes probabilitats d'èxit, són imprescindibles canvis profunds en l'orientació de les despeses i dels ingressos de l'Estat, com imprescindible és posar fre a l'endeutament i la implementació d'una fiscalitat que tracti de manera diferent les rendes i recursos que van a la inversió i a l'estalvi de les que es destinen a fins més efímerament plaents. Sense una estabilització de costos financers fiscals, socials i energètics, sense un augment notable de la productivitat, Europa cada dia estarà més lluny. No són els mecanismes d'intervenció anacrònics ni l'excessiva presència de l'Estat en els sectors energètics i financers i en les grans infraestructures i serveis públics els que ens donaran carta de ciutadania europea, com tampoc ens la donarà un sistema financer encotillat i entès com un simple mecanisme d'intervenció monetària o com a suport d'una despesa i un dèficit públic exagerats.

L'Estat ja ha demostrat clarament en els últims vuit anys les seves limitacions per modernitzar les nostres infraestructures i serveis públics, i s'imposa, per tant, la introducció en aquest àmbit de recursos privats i de models de gestió competitiva, així com del marc adequat per al seu establiment. Es pot dir, i no sense raó, que la major part de totes les dificultats assenyalades cauen fora de l'esfera competencial de la Generalitat, i que aquest debat en el Parlament de Catalunya hauria de circumscriure's a les accions del Consell Executiu i a les actituds i circumstàncies de la societat catalana en relació amb el tema europeu. Tanmateix, no és possible, al nostre entendre, adquirir una perspectiva correcta de la problemàtica econòmica catalana davant d'Europa sense posar en relleu l'escenari estatal en què necessàriament i decisivament ens desenvolupem.

Però és que, a més a més, els principis generals que han d'inspirar qualsevol política econòmica que ens situï en condicions de fer un bon paper en l'Europa de l'Acta única són de validesa universal en els diferents nivells de l'Administració —estatal, autonòmica i municipal. Donat que és innegable que la Generalitat és l'àmbit de l'Administració catalana més directament afectat pel fet comunitari, sembla aconsellable que el seu comportament econòmic s'ajusti als principis que inspiren les polítiques dels països comunitaris més avançats. Doncs bé, això que sembla aconsellable i desitjable no es duu a terme amb l'amplitud requerida per part de l'actual Govern de Catalunya.

Així, el pressupost de la Generalitat per a l'any pròxim creix cinc punts per sobre de l'increment percentual del pressupost estatal, i la correcció de la tendència a l'endeutament creixent i al predomini aclaparador de la despesa corrent sobre la inversió productiva és més decorativa que efectiva.

Tampoc es pot dir que l'Administració de la Generalitat sigui un exemple d'eficàcia i optimització de recursos humans: més de cent mil funcionaris en un bany permanent de reestructuracions, distribuïts en les diferents seccions, negociats i serveis de manera, en ocasions, aleatòria, sense criteris clars de racionalitat administrativa i en continu i alegre creixement, constitueixen una càrrega pesada a les espatlles d'un país que necessita córrer amb lleugeresa si no vol perdre l'accelerat tren europeu.

Els nostres mals són els mals generals de l'economia espanyola; alguns d'ells fins i tot empitjorats. El nostre diferencial d'inflació amb la Comunitat és més alt que la mitjana espanyola, i la concentració del nostre comerç exterior amb la Comunitat també supera la mitjana nacional espanyola. Si es pensa que un any després de la incorporació a les comunitats les importacions de productes agrícoles procedents dels nostres onze flamants socis es van incrementar a Catalunya un 140%, es tindrà una idea de cap a on ens dirigim. En el cas dels materials de construcció i dels productes metàl·lics bàsics, quasi el 90% de les nostres importacions vénen de la Comunitat, i en els sectors químic, tèxtil, paperer i en productes metàl·lics transformats, cap d'ells no baixa del 50%.

El que pot succeir després de l'1 de gener del 93 ho deixo a la fèrtil imaginació de les seves senyories. La nostra progressiva retirada dels mercats de països tercers, especialment l'EFTA i els Estats Units, és un procés a vigilar i a corregir, perquè, si bé és veritat que allò de «peix al cove» té la seva gràcia, també és veritat que no és bo posar tots els ous en la mateixa cistella.

Europa significa eficàcia, qualitat, competitivitat, exigència i recerca de l'excel·lència; també significa l'eliminació de rigideses i d'intervencionismes anacrònics. Europa és sinònim de llibertat perquè els individus i els grups socials desenvolupin les seves iniciatives amb la màxima espontaneïtat compatible amb la solidaritat.

Sabem que el Govern socialista de l'Estat no és aficionat a tocar aquesta música; ens consta que els socialistes sempre seran socialistes, i ho acceptem resignadament i democràticament, com acceptem que sempre exerciran, en major o menor mesura, la seva dèria tuteladora, dirigista i planificadora. (*Remor de veus.*)

Dit sigui amb tot respecte i afecte i en castellà, «la cabra tira al monte» (*rialles*), i els socialistes no poden evitar sentir una simpatia irrefrenable per l'Estat, però a Catalunya no gaudim, en l'àmbit autonòmic, d'un govern socialista, sinó nacio-

nalista. I és ben sabut que un nacionalista ha de ser nacionalista i una altra cosa, perquè, si només és nacionalista i no és res més, es trobaria en la mateixa situació del que surt a caçar papallones amb les mans. Un nacionalista ha de ser nacionalista i demòcrata-cristià, o nacionalista i lliberal, o nacionalista i socialdemòcrata..., i així diverses variants, que de tot hi ha a la vinya del Senyor. Si sabéssim quin és l'ingredient ideològic bàsic que amaneix el nacionalisme de l'actual majoria, tindríem la clau per entendre quin és el seu europeisme. Però la majoria és un còctel bulliciós i espurnejant, de sabor imprecís i fluctuant, que té, això sí —això cal reconèixer-ho—, una àmplia acceptació.

Per sota de la vibrant retòrica europeïsta de l'actual majoria i de l'europeisme itinerant i poliglota del seu cap de files —«matriu carolíngia, sí; matriu carolíngia, no», «tornar a Aquisgrà és tornar a casa», les «quatre locomotores», «som 6 milions d'europeus», «nació emergent d'Europa», i altres mostres de la fecunda creativitat del poder—, la realitat, la realitat tangible, la dels fets, la de l'acció de govern, no sembla, en ocasions, la més indicada per triomfar a Europa. La majoria que governa Catalunya no pot actuar sobre els grans paràmetres que ens transformarien en europeus de primera classe, econòmicament parlant; no pot controlar el dèficit públic estatal, no pot moderar els tipus d'interès, no pot flexibilitzar la política monetària, no pot impulsar la concertació social a gran escala, no pot promoure la moderació salarial, no pot regular la vaga, no pot domesticar la despesa corrent de l'Estat, no pot reformar el sistema fiscal, no pot agilitar el mercat laboral, no pot fer res de tot això. Però pot fer altres coses en l'àmbit de les seves competències. I les fa! I tant si les fa!

Quan el pressupost de l'Estat, elaborat pel Govern socialista, creix un 8%, el de la Generalitat creix un 13%. Quan el Govern socialista fa tímids intents de racionalitzar la funció pública, el Govern de Convergència i Unió infla incansablement una burocràcia hipertrofiada. Quan el Govern socialista prova —tot cal dir-ho, sense gaire entusiasme— de posar una mica d'ordre en el caos de la sanitat pública, el Govern nacionalista de Catalunya es despenja amb un model sanitari —per cert, no gaire europeu— que ni tan sols aprofita les escales de llibertat que existeixen en la Llei General de Sanitat socialista. Quan el Govern socialista fa un esforç —insuficient, però apreciable— en inversió pública per a investigació i desenvolupament tecnològic, el volum de recursos destinat a aquest fi pel nostre Govern —el de casa— continua essent irrisori, encara que, això sí, ens escarrassem demanant els traspassos en aquesta matèria. Ens queda un consol: Convergència Democràtica de Catalunya no vol controlar els mitjans de producció; això està comprovat: Convergència Democràtica de Catalunya és partidària de potenciar la societat civil, i la potencia; la potencia als col·legis professionals, als clubs de futbol, als orfeons, a les cobles, a la premsa, a la ràdio, a la televisió, a les entitats excursionistes, als consells d'administració..., i a les sagristies. I la seva estratègia per potenciar la societat civil és distribuïda en forma de circular als consellers del Govern perquè facin suggeriments i, de passada, enforteixin el seu esperit.

Tots els partits polítics de l'Europa comunitària aspiren a influir en la societat, que les seves idees i propostes obtinguin el suport majoritari, però una cosa és influir i una altra és controlar; una cosa és atraure i convèncer i una altra és dominar. No saltres podem estar tranquils: podem tornar a Aquisgrà com si

tornéssim a casa, perquè la nostra societat civil està degudament potenciada. I encara que alguns elements malintencionats diguin —ja se sap que sempre hi ha moltes enveges— que a Aquisgrà i a Roma i a Brussel·les, i a Londres, i a Bonn, i a París, els governs no es preocupen tant com el nostre de potenciar la societat civil, això l'únic que demostra és la sort que tenim aquí. I que tenim un Govern i una majoria que no ens els mereixem.

Els grans principis d'actuació en l'àmbit econòmic de la nova Europa estan establerts sense cap ambigüitat: liberalització, desregulació, desplaçament del centre de gravetat del sector públic al privat, control de la inflació, flexibilització del mercat de treball, estímul a l'estalvi i a la inversió. Si volem tornar a Aquisgrà amb el cap ben alt, és suficient traduir aquests principis en mesures concretes en l'àmbit de les nostres competències, i en allò —ho reconeixem, és molt— que no està al nostre abast competencial, aprofitar els sopars del bloc constitucional i el cordial i sincer clima de diàleg que floreix entre la majoria i el primer partit de l'oposició d'aquesta Cambra per suggerir al Govern socialista que també apliqui aquestes sanes directrius al conjunt de l'Estat. Europa i Catalunya els ho agrairan.

I endinsem-nos a continuació, senyor President, en el món de les idees. Passem, si se'm permet utilitzar, encara que només sigui com a recurs retòric, categories clàssiques, de la dimensió material a l'espiritual. Tal com assenyala l'últim *best-seller* —llegir *best-sellers* no és elegant, però és útil, i es pot fer sense que et vegin—, el poder es desplaça innexorablement de les armes i els diners cap al coneixement. La plena integració en la nova Europa ens exigeix, abans de tot, un canvi profund —fins i tot radical— en certs àmbits de mentalitat. La descripció detallada i l'exploració exhaustiva de tots els aspectes de l'arquitectura conceptual que ens permetria avançar en aquesta Europa renaixent no es poden dur a terme en el breu temps de què disposem, però no voldria deixar d'assenyalar alguns punts que considerem essencials.

En primer lloc, Europa representa exigència de qualitat. Els nostres productes agrícoles primerencs, els nostres vins, els nostres productes tèxtils només podran competir si guanyen la batalla del prestigi de les marques i de l'excel·lència; els nostres professionals només triomfaran davant dels de la resta de l'Europa comunitària si són els millors o, com a mínim, tan bons com els millors. I hem de reconèixer que, malgrat les brillants consideracions que el Conseller ens feia ahir sobre el mercat únic de les bigues aluminoses, en un país on els semàfors deixen de funcionar amb el primer tro; on les universitats estan intolerablement massificades; on les rieres del Maresme s'emporten cotxes, contenidors, jubilats i, si es descuida, el Secretari Primer de la Mesa quan cauen més de quatre gotes, i on els turistes poden completar interessants estudis antropològics sobre els nostres costums domèstics mitjançant una simple observació dels objectes que floten a l'aigua de les nostres platges..., això de la qualitat i l'excel·lència ho tenim poc madur.

Catalunya ha de fer un esforç enorme en aquest sentit, i servir d'exemple a la resta d'Espanya, on tampoc és precisament l'autoexigència la norma més estesa. L'1 de gener del 93 començarà el ball de veritat, i s'assemblarà bastant a un ball de bastons, i, tal com estem, correm el perill de passar ràpidament de locomotora a vagó de tercera.

En segon lloc, hem d'adquirir l'hàbit mental de pensar a mit-

jà i a llarg terminis; existeix un exemple paradigmàtic: el de la política de conservació i restauració del medi. És impossible una gestió ambiental mínimament vàlida sense posar l'horitzó en el demà i en el demà passat, i estem massa acostumats a practicar l'«*aquí te pillo, aquí te mato*», quan en qüestions com el parc natural d'Aiguastortes, les illes Medes o la gestió de residus industrials encara ens movem amb una visió deformada per l'immediat, no ens comportem amb esperit europeu. L'Acta Única ha introduït en el Tractat el tema del medi, donant-li així el màxim rang, i aquest serà sens dubte un dels eixos d'actuació prioritaris de la Comunitat en la propera dècada. No podrem seguir el ritme si no ens acostumem a modificar l'abast temporal de les nostres ambicions. L'agenda no pot ser trimestral; els pares d'Europa no pensaven amb mentalitat trimestral; l'Europa comunitària no hauria pogut ser construïda sense una admirable i sorprenent capacitat de desprendre's de les contingències de l'avui per somniar en la grandesa del futur.

En tercer lloc, per ser europeus, hem de viure en alerta permanent, amb un esperit constant de renovació i innovació; la nostra cultura autòctona no posa encara l'accent, en la mesura que fóra desitjable, en la investigació i el desenvolupament tecnològic. El percentatge del seu producte interior brut que Catalunya consagra a la investigació no arriba al 0,5%; la mitjana comunitària voreja el 2%, i al Japó arriba al 2,5%. Quan es llança a tots els vents com un avenç gloriós un pla quadriennal de 25.000 milions de pessetes per a les universitats catalanes, on estudien 140.000 estudiants, ens adonem de la miopia de la nostra visió en aquest terreny. La major part d'aquesta quantitat s'ha gastat en obra civil: edificis, aparcaments, pavimentació, remodelatge interior, il·luminació i ajardinaments; el percentatge dedicat a equips d'investigació ha estat simbòlic. Presentar el Pla Quadriennal com un avenç digne de tocar les campanes no és realista. Si jo arribo a casa meua i la meua dona em comunica que hi ha una fuga d'aigua a la cuina que ha inundat la casa, que ha fet malbé el terra i les catifes, i jo crido el lampista i el paleta, demano un crèdit per pagar el primer termini de la factura, faig arreglar el terra i compro catifes noves, no puc pretendre que la meua família m'organitzi per això un homenatge.

El Pla Quadriennal és un mínim per salvar les universitats catalanes de la indigència tercermundista, però res més. Tot el que no sigui multiplicar per tres en els pròxims tres anys el percentatge del nostre producte interior brut dedicat a recerca i desenvolupament és tocar el flabiol; presentar —com es va fer ahir— un creixement d'una dècima de punt com un avenç significatiu seria indignant si no fos patètic. I si ens pregunta d'on sortiria el diner públic per finançar la part que d'aquest esforç li correspondria a la Generalitat —perquè evidentment l'Estat i el sector privat hi haurien de contribuir també de manera decisiva—, recordar que el nostre pressupost està ple de partides susceptibles de retocs i de retalls a favor d'objectius prioritaris.

Però fa falta la voluntat política. El segrest d'Europa exigeix sacrificis. Quan un s'acosta a Europa amb pretensions de conquesta la pregunta per a la qual cal tenir una resposta preparada és: quines són les seves prioritats? Si la resposta és la bona, Europa se'ns rendirà; si la resposta és: «Som 6 milions», Europa ens donarà carbasses.

I, per últim, en el camp dels conceptes no podem deixar de referir-nos a un tema cabdal per a Catalunya i per a la nostra possible aportació a l'Europa del futur. Introduiré la qüestió

mitjançant una anècdota a l'estil anglosaxó: en la visita del President Gorbtxov a Barcelona —que va estar acompanyada pels problemes que tots vostès coneixen—, es va celebrar un banquet al Palau de Pedralbes. Com és habitual, acabada la ingestió d'aliments, alguns d'ells probablement importats de la Comunitat, el President Gorbtxov va improvisar un brindis; en aquest brindis es va referir «explícitament» —subratllo explícitament— al Rei nostre senyor, al Príncep d'Astúries, al President del Govern central i a l'Alcalde de Barcelona; aquestes van ser les referències explícites; les altres van ser inexistents o vagament genèriques. I com que el President Gorbtxov sembla un home ponderat i ben educat, el brindis i el seu contingut no podien ser interpretats a la llum de la malignitat del Vice-president primer del Govern central, encara que hem de reconèixer que una mica maligne sí que n'és. Però en aquest cas —cosa rara— no en tenia la culpa; aquest brindis cal mirar-lo amb telescopi i no amb microscopi.

L'Europa comunitària té molts problemes i entre ells un de particularment greu: es tracta de l'Europa de l'Est. I darrera de l'Europa de l'Est un gegant que agonitza: la Unió Soviètica. És indispensable que la incorporació dels països de l'Est a Europa, i també de la Unió Soviètica, o almenys la part de la Unió Soviètica situada a l'oest dels Urals, tal com premonitòriament proposava Charles de Gaulle, es faci sense traumes excessius. És vital per a l'èxit de la gran empresa europea i és una de les claus del nostre futur col·lectiu; però els països de l'Europa de l'Est són un polvorí per dos motius: la seva esgarriadora penúria econòmica i les seves febrils tensions de tipus ètnic, religiós i nacionalista. El perill potencial dels conflictes nacionalistes a l'interior de l'URSS és terrible; si s'entra en una dinàmica de violència i repressió la *perestroika* fracassarà, tornarem a l'edat obscura i Europa quedarà ferida de mort.

Per tant, és prioritari contribuir perquè el procés de transformació a la Unió Soviètica en una confederació de repúbliques lliures i sobiranes, amb ple respecte a les peculiaritats de cadascuna i el seu autogovern, sigui suau i fluid, així com accelerar l'entrada als grans fòrums europeus dels països de l'Europa oriental. Tal com ha assenyalat encertadament el professor Zbigniew Brzezinski, Europa occidental ha de ser extremament prudent i exquisidament curosa per afavorir aquest procés decisiu; ha d'actuar mitjançant l'exemple, el consell i el suggeriment, mesurant molt bé cada gest i cada paraula. Per això el brindis del President Gorbtxov, amb les seves mencions i amb les seves omissions, era un toc d'atenció i un recordatori que amb les coses de menjar no s'hi juga.

Una cosa és desitjar que els països bàltics recuperin la seva sobirania, i això ho desitgem tots, i el nostre Grup i el nostre partit més que ningú, i una altra cosa és ficar la pota. Catalunya és una mostra tan extraordinària i única de com resoldre intel·ligentment la pluralitat cultural dintre d'un Estat-nació, que s'ha de mantenir en tot moment a l'altura de la seva categoria. Frivolitats del tipus «Estònia, Letònia, Lituània i Catalunya» estan fora de lloc en aquests moments de la història europea, sobretot des d'un govern responsable. Demà ens visita —és a dir, avui ens visita— el President Havel. A veure si aquesta vegada l'encertem i sabem estar al nostre lloc. Tal com el seu nom indica, a Txecoslovàquia hi ha txecs i eslovacs; els txecs són 10 milions i els eslovacs —ves per on— són 6 milions. Esperem que a ningú li doni per establir analogies extemporànies.

Catalunya ha de seguir impulsant, més enllà del flirteig amb la Presidència de l'Assemblea de les Regions Europees, les reformes internes de les comunitats que reconguin a les regions un paper rellevant en l'Europa del demà, en un equilibri mesurat entre la balcanització disgregadora —incompatible amb l'homogeneïtzació que imposa el mercat únic— i la marginació de les regions per part dels estats.

Aquest paper de lideratge, en una regionalització ben entesa de la gran Europa, ens proporcionaria prestigi i projecció positiva, i poques regions europees posseeixen el nostre bagatge i la nostra experiència històrica per a una tasca d'aquesta naturalesa.

I per acabar, senyor President, un brevíssim apunt sobre la dimensió moral; breu, perquè la majoria compta amb especialistes eminents —alguns molt eminents— en el difícil gènere de la homilia, i seria inútil intentar emular-los: la nova Europa es vertebrarà al voltant d'un sistema de valors en què l'esforç personal, el sacrifici del contingent a favor del transcendent, l'autoexigència i la recerca de l'excel·lència marcaran la pauta. No serà sobre el pensament flonjo i feble d'alguns manifestos que no acaben de definir-se, ni sobre els fonamentalismes unidimensionals de moviments irredentistes que Europa guanyarà el seu futur. Catalunya posseeix tot el necessari socialment, humanament, econòmicament, culturalment, per atribuir-se un rol rellevant en aquest escenari grandios; bastarà amb saber controlar els nostres defectes i reforçar les nostres virtuts.

I ja que estem parlant de moral, permetin-me posar fi a aquesta intervenció recordant la recomanació definitiva d'Aristòtil en l'*Ètica a Nicòmac*: «Sigueu en les vostres vides com arquers que disparen a un blanc.» Tant de bo que, després d'aquest debat, el braç de Catalunya tesi amb més força l'arc i puguem encertar aquest blanc, alhora apassionant i difícil, que ens obligarà a extreure el millor de nosaltres mateixos; encertar aquest blanc pagà i cristià, mediterrani i atlàntic, construït per segles d'intel·ligència a la mida del ser humà i que resumeix en una sola paraula el contingut d'aquest debat i el nostre destí col·lectiu: Europa.

Moltes gràcies, senyor President.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor President, senyores i senyors diputats, l'Il·lustre Diputat senyor Vidal-Quadras escriu uns discursos molt treballats i que són molt agradables de sentir, però que quant a la seva estratègia comencen a ser una mica repetitius. És a dir, en tot discurs d'ell, doncs, hi ha una part en la qual ataca el socialisme, ataca els socialistes i la política del Govern socialista a Madrid, i aleshores en les files de Convergència i Unió es somriu i es riuen les gràcies del senyor Aleix Quadras. Però ràpidament canvia i aleshores ataca Convergència i Unió i ataca el govern nacionalista, i ataca el nacionalisme, i en aquell moment hi ha somriures en els bancs socialistes.

És clar, això és una cosa que quan s'ha fet cinc, sis, set o vuit vegades, doncs, ja se li veu el truc, senyor Vidal-Quadras, i vostè obté uns èxits, primer perquè els seus discursos estan

molt ben fets, però després perquè juga amb una meitat de la Cambra contra l'altra Cambra —«contra» en termes molt relatius, perquè aquí tot és molt civilitzat—, i després amb l'altra meitat contra la meitat precedent. I això és una gran habilitat, però al mateix temps és una gran audàcia, perquè, és clar, vostè diu: «Els socialistes són socialistes», i això és bo que sigui així —hi ha algú que els critica per ser-ne poc, per cert—, i després diu: «I els nacionalistes són nacionalistes». I, és clar, immediatament ve a la ment la pregunta: i vostè, senyor Vidal-Quadras, què és? (*rialles*), perquè, és clar, ficar-se amb els altres partits, doncs, és una cosa perfectament lícita des de la tribuna del Parlament, on tothom té llibertat de dir exactament el que vol, i això és el bo de la democràcia, però hi ha una certa audàcia, perquè no em negarà, senyor Vidal-Quadras, que nosaltres, que també llegim els diaris, sabem que últimament —precisament— algun problema ha tingut el seu partit, i vostè en particular.

Vostè diu: «Els socialistes són socialistes; els nacionalistes són nacionalistes i demòcrata-cristians, nacionalistes i liberals», i diu: «I aleshores, vostès què fan a Europa?» Doncs, miri, Europa, senyor Vidal-Quadras, durant una sèrie d'anys l'han fet tres famílies polítiques: els socialistes, els demòcrata-cristians i els liberals, i això és l'Europa d'avui. No l'han feta els conservadors. Els conservadors s'hi incorporen últimament, i els conservadors, per cert, s'estan plantejant: «On anem? Amb els demòcrata-cristians?» Crec que el PP en aquest aspecte està fent grans esforços: hi ha un gran debat intern. «Anem amb els liberals?», hi ha liberals al PP...

És a dir que tot això que vostè ens diu fa molt bé de dir-ho, però també ha d'admetre que jo li digui el que li dic; és a dir que contradiccions en té tothom i en aquests moments vostès potser més que ningú. Perquè hi ha una altra contradicció; vostè també ha jugat a dir: «I el PP a Catalunya ha de ser la Lliga». S'ha llegit, s'ha dit, i el senyor Vidal-Quadras representa aquesta catalanització que portaria el PP cap a la Lliga. Doncs, miri, ahir el senyor Carod-Rovira ens va llegir un fragment d'un escrit del senyor Jaume Carner, del 1906, que era un escrit que molts d'aquí subscriurien, que era a més a més profètic, perquè deia: «Europa crearà una zona duanera a l'estil del *Zollverein* germànic i després passarà a una unió econòmica, i després anirà cap a una unió política, i els Estats perdran pes i serà l'Europa dels pobles», i això ho escrivia el senyor Carner l'any 1906, i en aquell moment el senyor Carner era de la Lliga, perquè la Lliga era en aquells moments un partit nacionalista, i el senyor Prat de la Riba era nacionalista, i si no vostè, que ha llegit molt, llegeixi *La nacionalitat catalana*, i el senyor Cambó d'aquella època era un nacionalista, i si no llegeixi *Per la concòrdia*, i per tant vostè també pretén ara, a més a més de liberal i de demòcrata-cristià, ser nacionalista.

Feta aquesta introducció, passem a diversos temes que vostè ha tractat. Vostè diu: «Vostès no poden influir sobre els tipus d'interès; vostès no poden influir sobre el canvi de la pesseta; vostès no poden influir sobre la Seguretat Social; vostès no poden influir sobre el nivell dels salaris; vostès no poden influir...», etcètera, per disminuir la nostra importància com a Govern, i és cert tot el que vostè ha dit. Aleshores, jo em pregunto: per què en un debat de l'adequació de Catalunya sobre Europa vostè em parla, durant les tres quartes parts del seu discurs, d'aquests temes? Per què? Si vostè després reconeix que

nosaltres en aquests temes no hi podem influir, però, per cert, vostè comença el seu discurs dient: «No faré una intervenció catastrofista». Si es descuida, senyor Vidal-Quadras! Jo haig d'anar el divendres a un programa televisiu —em fa una certa angúnia anar-hi, vostè hi ha anat perquè el vaig veure aquell dia—, que es diu *La vida en un xip*, que és sobre el tema europeu, i, aleshores, estic segur que hi aniran moltes persones que diran moltes de les coses que vostè ha dit, i, en aquest aspecte, m'ha servit de dir: com podem dir que som un país europeu si ens passa això o si ens passa allò, si no tenim la qualitat, si no tenim l'exigència, si no tenim el rigor, etcètera. Tot això forma part d'aquesta capacitat crítica i autocrítica del país, que ja ho deia ahir, la tenim enormement desenvolupada i és bo, però és bo que la tinguem fins a un determinat límit, perquè totes aquestes qüestions que ens fem nosaltres, sobre si som europeus o no —i a vegades es fa des del Govern, aquí no estic criticant ningú—, això és el que més ens diferencia d'Europa. A Europa ningú es planteja si és europeu o no. Aquesta és una primera diferència que tenim: constantment estem posant en qüestió la nostra capacitat de ser un país europeu i cal que ens afirmem constantment dient-ho; els països europeus de debò això no s'ho plantegen. Però, vull dir, és molt fàcil fer una descripció de totes les coses que no funcionen.

De totes maneres, jo estaré d'acord amb vostè en una cosa: el nucli dels països europeus d'«excel·lència», que vostè diu, dels que tenen uns resultats econòmics de qualitat, de llibertat més importants, evidentment, són països que estan per sobre del nostre nivell. El fet que diguéssim ahir que Catalunya se situa..., Catalunya, una de les zones més desenvolupades de l'Estat en tots els aspectes, que se situa en un 85% de la mitjana de les regions europees, això sol ja ho indica tot. I que haguem de fer molts esforços per adequar-nos a la Comunitat Econòmica Europea, aquest és el motiu del seu debat, i, evidentment, després de tot el que li he dit, li diré que amb moltíssimes de les coses que vostè ha dit jo hi estaré d'acord. La descripció que vostè ha fet dels dèficits pressupostaris, la pèrdua de competitivitat... Jo ho vaig dir ahir: Catalunya, durant aquests anys, ha perdut competitivitat. D'una demanda que estava molt escalfada i que comença a defallir..., home, ha estat una política volguda de l'Administració central per refredar aquesta demanda, per un motiu —a més a més s'ha d'explicar tot—, perquè l'Administració central ha decidit que la seva lluita prioritària era la lluita contra dos desequilibris, que eren la inflació i el dèficit per compte corrent, i que era essencial, per tant, atacar aquests desequilibris i que per atacar-los havia de refredar la demanda. Aquest refredament de la demanda comporta una política de restricció de crèdits i d'alts tipus d'interès, i els alts tipus d'interès atrauen capital estranger que fa un canvi elevat de la pesseta i que, a la seva vegada, dificulta la competitivitat de les nostres empreses i dels nostres productes: d'acord. Aquest és un raonament que fem tots, el que passa és que la inflació també dificulta la competitivitat. També un diferencial d'inflació superior al que tenen Alemanya i França també dificulta la competitivitat i, per tant, s'ha d'escollir. O deixem que el diferencial d'inflació vagi endavant o ataquem per la banda dels tipus d'interès i per la banda del canvi de la pesseta. I aquesta és una prioritat que, a més a més, l'Administració central ja ha decidit quina era; ha decidit, de moment —perquè totes aquestes polítiques també varien en funció de com es veuen els seus resultats—, de moment,

refredem la demanda perquè no ens podem separar, quant a inflació, del que representen els dos països que avui dia més la controlen, els dos països importants que més la controlen, que són Alemanya i França. I això és una cosa expressada per les autoritats econòmiques i monetàries d'aquest país.

Després, això es pot discutir i es pot dir: miri, aquesta prioritat en aquests moments ja crea tants problemes a la nostra exportació i crea —potser sí— un cert control de la inflació però, en canvi, també augmenta l'atur o crea allò que se'n diu «l'estegflació», que, aleshores, canviem la política. I vostè, en aquest moment, ens podria proposar aquí un canvi de política, però tampoc ho fa; tampoc ho fa i ningú ho fa perquè ningú s'atreveix a fer aquest canvi de política. Vostè, simplement, critica la situació actual i és una crítica a la qual nosaltres ens podríem afegir, més ben dit, l'hem fet més d'una vegada i s'hi podrien afegir moltes persones, fins i tot dels bancs socialistes o, no cal dir, d'altres partits.

Vull dir amb això que vostè ha fet una descripció de la política aquesta; no em toca a mi defensar-la. Al contrari, puc coincidir en molts punts. El que passa és que també hi ha una cosa que s'ha de recordar. Miri, des del nostre ingrés a la Comunitat Econòmica Europea, el país que més ha crescut, per sobre de la mitjana de l'OCDE, com a mínim, ha estat Espanya. I dins Espanya, Catalunya ha crescut per sobre de la mitjana, molt poquet, però per sobre de la mitjana de l'Estat. Aquest també és un resultat positiu; el que passa és que s'han creat dos desequilibris i hi han uns reptes i uns perills, que es basen en la competitivitat. Vostè diu: «Aquesta paraula es pronuncia amb a». Ho diu després d'haver dit que «la base de la Comunitat és l'aire fresc i tallant de la competència i de la llibertat», etcètera. Per tant, escolti, estem en una àrea que escull com a motor econòmic el lliure mercat i la competència. Per tant, parlar de competitivitat és bàsic, és bàsic perquè aquest és el motor econòmic, i, per tant, després es pot fer una política de competitivitat encertada o no, però que ens preocupi la competitivitat? Home, això és irrenunciable.

Aleshores, vostè, després d'atacar... Bé, jo deia que, efectivament, hem crescut per sobre de la mitjana i hem tingut una gran captació de capital estranger, i l'estalvi estranger ha estat un motor essencial del nostre creixement. Però jo vull recordar una cosa, perquè ens n'oblidem molt fàcilment: hi va haver un moment en què en aquest país, al principi dels anys vuitanta, la lluita prioritària, la preocupació de tothom era la lluita contra l'atur. Quan un país arriba a uns percentatges del 22 o del 23%, evidentment aquest és un tema prioritari, i, aleshores, necessitàvem que hi hagués inversió; inversió generadora de llocs de treball. Aleshores aquest país va tenir una política d'obertura a l'estalvi exterior, perquè no podia fer el seu desenvolupament sense l'estalvi exterior, i aquesta crida a l'estalvi exterior, en la qual van coincidir l'Administració central i nosaltres, doncs, ha tingut resultats positius; ha tingut que, realment, en la lluita contra l'atur, ja sé que des de fa quatre mesos torna a augmentar, però en la lluita contra l'atur ha tingut uns resultats bastant importants, tot i que les xifres oficials no són, probablement, les reals. Però també demostra que aquesta inversió estrangera ha vist a casa nostra unes condicions no tan catastròfiques, perquè moltes d'aquestes inversions són precisament de països de fora de la Comunitat, tot i que la majoria són de països de la Comunitat, de països de fora de la Comunitat que s'implanten aquí

per atacar, des d'aquí, el mercat europeu i, per tant, pensen que aquí trobaran, amb una bona organització empresarial que ells tenen, amb la tecnologia que ells tenen i amb les xarxes de distribució que ells tenen, una sèrie de condicions en la formació de la gent i en les condicions generals del país que els permetran de ser competitius. Dic això perquè també aquest és un aspecte del qual —ja que parlem sempre de temes negatius— convindria també destacar.

Vostè ha fet unes referències al Pressupost de la Generalitat, que creix per sobre del Pressupost de l'Estat, per això ja vam parlar de les estructures diferents; que educació, sanitat i obres públiques i infraestructures, representa un 20% en el Pressupost de l'Estat, que representa el 60% en el Pressupost de la Generalitat, que, per tant, com que aquests són els Departaments que més creixen a l'Estat és normal que, creixent amb la mateixa proporció, la Generalitat, el creixement global del Pressupost de la Generalitat sigui superior, però aquest és un debat que ja hem tingut, que, a més, tornarem a tenir la setmana que ve. Vostè fa molt bé d'assenyalar-ho, però la setmana que ve..., a més a més, vostè ha parlat del medi ambient, vostè ha parlat d'una sèrie de coses... Miri, la setmana que ve hi ha en aquest Parlament esmenes a la totalitat a la majoria de Departaments, i és evident que tots aquests temes sortiran. El que passa és que nosaltres volíem amb aquest debat fer, no un debat repetitiu d'un debat de pressupost, no un debat repetitiu d'un debat de política general, sinó un debat per trobar la dimensió europea i per trobar aquesta descripció de la nostra realitat que ens permeti agafar unes línies d'actuació.

Vostè ha parlat de la qualitat, jo en vaig parlar ahir, hi coincideixo plenament. Marques: quan era jo Conseller d'Indústria, i després el meu successor hem impulsat una política de marques, una política de qualitat, segurament insuficient, però, en tot cas, ha estat una de les màximes preocupacions, perquè no es pot ser competitiu a Europa sense qualitat.

«Excellència», «la recerca»... Miri, sobre el tema de la recerca vaig dir que era insuficient. En els diversos Departaments de la Generalitat l'any 87 hi havien 2.100 milions de pessetes, l'any 90 hi ha 6.000 milions de pessetes. Per tant, és un creixement important, i, a més a més, que serà cada vegada més important perquè aquest és un fet significatiu. No estic d'acord amb vostè que la universitat sigui tan catastròfica; jo crec que la nostra universitat, les nostres universitats tenen punts importants d'excellència, tenen dèficits importants però punts d'excellència, que la seva transformació és important, que el fet que jo vaig dir ahir que facturessin 3.500 milions de pessetes, l'any 89, a les empreses per a projectes d'investigació i de recerca és una transformació i que és un fet important. Vostè, que és un home universitari, sap que, en part, tinc raó i que, en part, deu tenir raó vostè, però, vull dir, no es pot generalitzar amb un cert catastrofisme i després sobre la massificació... Home, el fet de fer una quarta universitat i de dir que es faran les universitats de Girona, de Lleida, de Reus-Tarragona, cosa que va dir el Conseller diverses vegades i que jo vaig repetir aquí ahir, demostra aquesta voluntat, precisament, de tenir una política universitària.

Vostè ha fet una última referència a la visita del President Gorbtxov i vostè creu que algunes de les coses que van passar tenen a veure amb Estònia, Letònia, Lituània, i vostè hi afegeix Catalunya. Sincerament, crec que no té res a veure amb tot això

que vostè diu, sinó amb un problema d'organització. Però, per altra banda, ja que a vostè li agrada fer aquestes referències, li donaré la meua, d'opinió. Quan es compara Catalunya amb aquestes nacionalitats que han format part de la Unió Soviètica, o que encara avui formen part de la Unió Soviètica, es comparen amb Estònia, Letònia, Lituània, i Estònia: Letònia i Lituània estan incorporades des de fa molt poc a la Unió Soviètica, i en virtut d'unes circumstàncies que vostè coneix i que jo també, i que són molt recents. I és probable que trobin la seva independència, però és que em sembla que Catalunya no és ni Estònia, ni Letònia ni Lituània; si jo l'hagués de comparar amb una nacionalitat russa, la compararia amb Ucraïna, que des de fa molt temps forma part de l'imperi rus, que els russos vigilen amb una gran atenció i que té grans dificultats per afirmar la seva personalitat, perquè és una part essencial de l'Estat. I, per tant, aquesta..., jo n'he parlat amb russos, i aquesta és la comparació adequada, si volem ser exactes i descriure la realitat. I, per tant, Catalunya té davant seu unes dificultats d'afirmació més difícils que aquestes repúbliques bàltiques, perquè amb qui s'ha de comparar Catalunya és amb Ucraïna.

I, per altra banda, vostè diu al senyor Havel, als deu milions de txecs i als sis milions d'eslovacs: «Anem amb cura, no posem la *pata*», ha dit vostè, «o la pota». Jo li haig de donar una informació: Txecoslovàquia —i li ho dic per si parla amb alguns dels membres de la delegació—, Txecoslovàquia ja no es diu Txecoslovàquia, es diu: la República dels txecs i dels eslovacs.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Aleix Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Moltes gràcies, senyor Vice-president en funcions de President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Senyor Alavedra..., li dic «senyor Alavedra», vostè m'ha dit «senyor Vidal-Quadras», entrem en una cosa familiar i tal... Vostè hi ha hagut un cert moment que semblava que volia entrar —cosa que, per a mi, era un honor absolutament immerescut— en un estrany cos a cos: l'he trobat una mica personal en els seus plantejaments —si vol, ho fem, eh?; vull dir, no tinc cap problema. Vostè m'ha dit: «Vostè es repeteix, es repeteix perquè sempre fa aquest joc d'ara els canons apunten cap aquí, ara els canons apunten cap allà...». No, escolti, el que passa és que tots tenim el nostre discurs coherent, i precisament el President de la Generalitat està —sempre ho diu— molt orgullós que ell sempre diu les mateixes coses. Reconeixerà vostè que, si el President de la Generalitat pot, sempre, repetir les mateixes coses i estar-ne cofoi —i molt bé que fa—, doncs, els altres també mantinguem una línia de coherència, que, en la política, sempre és d'agrair.

Vostè diu: «Vostè ataca». No, jo no ataco ningú; no, no, Déu me'n reguard, no ataco ningú. Intento exposar els nostres punts de vista d'una manera correcta, i si, a vegades, la crítica es torna una mica dura, és perquè, al nostre entendre, les circumstàncies ho requereixen. Però el verb «atacar», en el meu cas i en el cas del nostre Grup, no crec que sigui l'adequat.

Vostè m'ha atribuït un cert maquiavellisme, diu: «Vostè primer provoca la simpatia d'un sector de la Cambra, després de l'altre...» Aquí també vostè em supervalora: el que passa és que el nostre posicionament polític... Catalunya és un escenari com-

plex i singular, on conviuen diferents forces polítiques, amb posicionaments que són els que tots coneixem, i això fa que, en el cas d'alguns grups, moltes vegades hem de fer una crítica amb diversos azimuts; però això, hi insisteixo, és normal i no obeeix a cap tàctica preconcebuda.

És veritat que en molts partits polítics conviuen diferents famílies; això és cert, i és bo, a més. Al Grup de la majoria, doncs, hi conviuen dos partits, i dintre d'un d'aquests dos partits també hi ha diverses famílies. I en el Partit Popular, és veritat, doncs, existeix la confluència d'una sèrie de famílies polítiques. El que jo li deia és que, a vegades, es té la sensació que aquesta síntesi de famílies, en el cas de Convergència, produeix un esperit fluctuant —almenys, és la nostra impressió—; en canvi, en altres famílies polítiques la síntesi està més estabilitzada. Aleshores, l'única cosa que jo volia assenyalar és aquesta: que, en el seu cas, aquest còctel que jo deia no acaba de tenir un sabor definit, i això, a vegades, pot portar a confusió els que estem fent oposició lleial.

Això que diu vostè dels problemes interns, home, això, no ho he trobat massa encertat, què vol que li digui?, perquè, és clar, si entrem en això, doncs, ens podríem tots posar desagradables, i no crec que sigui el cas. És a dir, jo no hi entraré, aquí. De problemes interns, tots en tenim; alguns més controlats, altres menys, i en aquesta Cambra, doncs, tots els partits han passat per èpoques de situacions internes, sortosament superades en molts casos —cosa de la qual jo m'alegro—, i estic segur que vostè també se n'alegrarà molt, quan, en el cas del Partit Popular de Catalunya, les aigües tornin on han de tornar, cosa que ja està passant. En tot cas, jo ho interpreto com una mostra d'interès per part seva, cosa que li agraeixo.

En Cambó mai va ser nacionalista. No, no; en el sentit que el nacionalisme és la doctrina política que postula la congruència total entre frontera política i cultural, mai. En Cambó sempre va ser un regionalista, un regionalista intens; però, en qualsevol cas, no se'l podria qualificar —almenys en el sentit que els tractats de ciència política donen al terme *nacionalista*— com un nacionalista. En llenguatge d'avui dia seria un autonomista, i, si vostè vol, en certs moments un autonomista intens, però sempre va posar molt d'èmfasi en l'absoluta i total compatibilitat de la catalanitat, en la participació lleial, plena i entusiasta en un gran projecte espanyol. Això és el que va fer. Per tant, en aquest cas, sembla que vostè s'ha deixat portar per un cert voluntarisme.

Jo no he dit mai que el Partit Popular hagués de ressuscitar la Lliga, perquè, entre altres coses, les experiències històriques no poden tornar o reproduir-se. El que sí que dic —i ho dic amb tota claredat— és que a Catalunya sempre hi ha hagut una llarguíssima tradició històrica, que té set segles, en la qual sectors socials amplíssims d'aquest país, des d'una catalanitat sincera, intensa i plenament exercida, han volgut fer compatible això amb aquesta participació solidària en el gran projecte comú espanyol. I això ve de l'edat mitjana, és a dir, és un corrent històric que sempre ha estat present en el país, i la Lliga és un episodi, en aquest segle, d'aquest llarguíssim corrent històric, d'aquesta tradició històrica, que jo sí que entenc que el Partit Popular de Catalunya voldria recollir, i tant de bo que molts altres partits —i, de fet, alguns ho fan explícitament o implícitament— també la recullin.

Jo no he volgut disminuir el Govern, quan deia: «Vostès no poden fer això, no poden fer allò i no poden fer allò...»; no vo-

lia fer això en absolut. El que sí que volia ressaltar és que hi ha moltes coses que vostès no poden fer, però que, curiosament, en les que sí que poden fer a vegades copien mimèticament els vicis de l'àmbit més ampli del Govern central; és a dir que aquesta voluntat europea clara que existeix avui dia —quasi, diria jo, còsmica— de fomentar, d'impulsar, la llibertat en tots els àmbits de l'actuació econòmica, a vegades sembla com si el Govern de Convergència i Unió no hi participés de manera plena, en aquesta voluntat. Però en absolut era la meua intenció disminuir la categoria del Govern de la Generalitat, que, entre altres coses, ara el suporta una certa majoria, demà pot ser una altra, i sempre és el Govern de tots els catalans; per tant, en absolut era la meua intenció disminuir-lo.

La universitat..., jo no he dit en absolut —i, en això, hi entenc una mica— que la seva situació sigui catastròfica. El que sí que és catastròfic, a vegades, és el tractament o l'ajut o l'interès de l'Administració per la universitat.

En canvi, la universitat sí que conté elements humans molt valuosos, que fan un enorme esforç i que, «de les pedres, en treuen pans». Això és així, i per això els nostres investigadors joves i els nostres universitaris, quan van a fora, estan a un nivell que, quan estan en un escenari apropiat, assoleixen grans èxits, perquè estan acostumats a treballar en circumstàncies molt desfavorables.

La quarta universitat, efectivament, va en la bona direcció; tant de bo que aquesta bona direcció es mantingui. La massificació de les nostres universitats és molt alta, però si agafem la via de la multiplicació de *campus* i de la racionalització de les mides dels *campus*, és obvi que estem caminant en la direcció europea. Per tant, això són bones notícies, però són bones notícies recents, i la universitat catalana ja té molts anys d'història, i el Govern de la Generalitat ja té deu anys d'història, i la meua reflexió anava en aquest sentit. Si s'agafa aquesta bona direcció, tant de bo!, però, insisteixo, que es mantingui.

Sobre l'allusió que he fet a la visita del President Gorbtxov, és obvi que el que no podem fer és, davant de determinats processos importantíssims que tenen lloc als països de l'Est i dintre de la mateixa Unió Soviètica, processos delicadíssims que poden alterar en sentit negatiu i —aquesta vegada, sí— catastròfic la història d'Europa i del món, hem de ser extraordinàriament curiosos, extraordinàriament responsables i extraordinàriament delicats. Això és el que jo he dit. I a vegades determinades preses de posició —ben intencionades, sens dubte— no contribueixen a fer això que recomana el professor Brzezinski, que és actuar en aquest entorn amb moltíssima cura, perquè no està la situació com per permetre determinades alegries.

Catalunya pot donar un exemple a l'Europa de l'Est, i l'Espanya de les autonomies el pot donar, de com resoldre una situació de realitat pluricultural de manera intel·ligent i de manera constructiva; hi ha elements del nostre ordenament constitucional, jurídic i polític que poden ser aprofitats, mai de manera mimètica, perquè els governs no són extrapolables, però poden ser aprofitats per alguns problemes que existeixen als països de l'Est i a la Unió Soviètica; però el que no podem fer, hi insisteixo, és, a vegades portats d'un cert voluntarisme o d'un cert afany de preses de posició espectaculars, entrar en processos que, com dic, són d'una extraordinària delicadesa.

La nostra reflexió, senyor Conseller —vostè ha dit que coincidíem en moltes coses, i és cert, i jo me n'alegro—, anava en el

sentit de mentalitzar el Govern, el Parlament, la societat catalana d'aquests grans reptes que tenim davant. I és obvi que, aquest procés de mentalització, l'ha de fer tota la societat, però que el Govern de la Generalitat, molt especialment, a Catalunya ha de protagonitzar i impulsar aquesta mentalització.

Si arribem, entre tots —perquè això és tasca de tots—, si arribem, entre tots, a aconseguir que Catalunya prengui consciència que l'1 de gener del 93 les coses canviaran, i no necessàriament canviaran a millor, i es prepari per a aquest canvi, entre altres coses haurem aconseguit un dels objectius d'aquest debat, o almenys aquesta era la nostra intenció.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat. Correspon ara posicionar-se en aquest debat al representant d'Iniciativa per Catalunya, l'Illustre Diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores diputades i senyors diputats, el senyor Alavedra ens va anunciar que preveïen, des del Govern, un debat no polèmic, institucional, que servís per posar nous fonaments a la política catalana en un moment tan delicat com és el que tenim al davant: el del repte europeu.

Senyor Alavedra, la nostra contribució en aquest debat serà posicionar-nos sobre l'Europa que estem contribuint a construir, sobre les oportunitats que té Catalunya dins d'aquesta Europa i com les afrontem, sobre el paper de les institucions catalanes en aquesta oportunitat, i, per tant, sobre el sentit institucional —agafant el seu repte— de les nostres propostes.

Parlar d'Europa, senyor Alavedra, és parlar d'un projecte molts apartats del qual estan per construir; però és parlar d'una temàtica que no és neutra. Hi ha diverses formes ideològiques i programàtiques d'enfocar Europa, i això és bo i és lògic en un sistema de pluralisme democràtic.

El nostre Grup parlamentari, Iniciativa per Catalunya, està relacionat, en el Parlament Europeu, amb el Grup parlamentari de l'Esquerra Unitària Europea, i és des d'aquest que difon i projecta per tota l'Europa comunitària les nostres posicions.

Aquests principis que ara li anunciaré en nom del nostre Grup, cal que els tinguem en compte, fugint d'aquella neutralitat, de l'asèpsia sobre Europa, nosaltres, tal com els expressem i vostès, com a Govern de Catalunya però també com a participants d'unes opcions programàtiques, ideològiques, que a Europa es posicionen de forma diferent.

Nosaltres estem com qui més a favor de la integració econòmica europea, de la unitat econòmica europea, de la construcció de l'Europa econòmica, de l'Europa monetària, amb tots els seus instruments, amb l'increment de recursos necessaris, que avui està molt lluny de tenir un nivell objectivament adequat; en la construcció de l'autèntic Mercat Únic, amb l'adaptació dels Estats a aquestes necessitats econòmiques i, fins i tot, amb la constitució d'institucions com la que vostè reclama, i nosaltres reclamem, com és el banc europeu i, a ser possible, amb seu a Catalunya.

Però l'Acta Única, el Mercat Únic —ens preguntem i ens ho fem com una pregunta col·lectiva— garanteix la unitat social i territorial d'Europa? Garanteix l'equilibri que ha d'acompanyar la cohesió econòmica? L'Acta Única, per si mateixa, segurament no ho pot fer; l'Acta Única no és suficient —no ho diu el nostre Grup, ho diuen autoritats molt qualificades de la Comunitat Europea— per afrontar els desequilibris socials i territo-

rials. L'enorme potencialitat de l'Acta Única i del Mercat Únic no està avui de forma harmònica i proporcionada adreçada a superar aquells desequilibris territorials i socials.

Senyor Alavedra, vostè ahir va presentar una Europa en part idíl·lica; jo no tinc temps de donar-li xifres, que coneix perfectament, de marginació i de pobresa, d'autèntica pobresa, avui, també a l'Europa comunitària. I vull recordar que fa molts pocs dies el Vice-president de la Comissió Europea ens ha anunciat que per al 90 i per al 91 s'incrementarà l'atur a Europa. Li vull recordar que Itàlia, Espanya i Irlanda són els tres països comunitaris més colpejats per aquests desequilibris; que els joves i les dones són els sectors més colpejats; que la taxa d'ocupació, avui a Europa, de potenciar l'ocupació està per dessota encara dels anys setanta, i que l'increment de treball que es dona avui a Europa és bàsicament un increment a temps parcial, d'un treball precari i mal retribuit.

Diem això perquè, amb la mateixa fermesa que apostem per la unitat econòmica a Europa, apostem per la seva cohesió social, i per avançar cap a la cohesió social d'Europa hi ha dos reptes que no tots els grups parlamentaris enfoquen de la mateixa forma: el repte de la concepció que avui té la Comunitat i la majoria dels estats membres sobre la cohesió social, i el repte —que se n'ha parlat fa molt poc en aquesta Cambra— dels països de l'Est i la seva influència, també, sobre l'Europa comunitària.

La Comissió d'Europa comunitària avui i els governs dels estats, bàsicament, en la majoria estan per gestionar a l'alça la unitat econòmica; a la baixa, la integració social. Vostè mateix va passar de forma relliscosa sobre el tema de la subsidiarietat; recordi que el principi de subsidiarietat no s'aplica al Mercat Únic que és vol potenciar i dipositar en la seva responsabilitat, a Europa s'aplica en la cohesió social, que es diposita la seva responsabilitat als estats, curiosa diferència. I atenció amb aquesta diferència. És la visió del que n'han dit prestigiosos sindicalistes europeus d'una política social d'«ambulància» per a Europa; és la visió d'un mercat laboral que si es basa tant en la desigualtat social pot ser també prou fràgil per a un creixement de les potencialitats econòmiques.

Senyor Conseller, nosaltres apostem per revisar els tractats —i així ho estem fent a Europa— incrementant els poders socials de la Comunitat Europea, transferint des dels estats competències socials a la Comunitat Europea, harmonitzant a l'alça. Com diu un dels informes més coneguts sobre el tema, a la Comunitat Europea: «caldrà tenir en compte la quantitat i la qualitat de l'ocupació; la relació entre temps de treball i temps de vida; el dret a l'ambient; les implicacions en la producció de la diferència sexual i de la igualtat de la dona» i el que és un nou coneixement de solidaritat econòmica a Europa «que rebutgés la marginació.»

Senyor Alavedra, nosaltres també considerem que un segon obstacle per a aquesta cohesió social i per a aquest equilibri territorial i social pot venir dels fenòmens que s'estan produint a partir de l'ensorrada dels països de l'Est. Les dificultats que planteja a la Comunitat Europea són —i vostè n'ha citat algunes— suficients per creure que costarà fer avançar la cohesió social i territorial també per aquest factor. Podem trobar-nos que les demandes de capital i les transferències d'inversions cap a aquells països tinguin un efecte contrari a les nostres latituds; ens podem trobar amb l'ingrés d'una mà d'obra barata, que si-

gui objectivament un fet de *dumping* social; ens podem trobar amb una riuada d'immigració dels països de l'Est i amb uns costos afegits, que segons Bernhard Friedmann, membre del Tribunal de Comptes Alemany, en els fons estructurals poden ser de l'ordre de centenars de milers de milions l'any.

En conclusió, nosaltres voldríem posar un èmfasi, similar al de la salutació dels potencials del Mercat Únic, en la necessitat d'accelerar, aprofundir i estendre la Carta Social, els drets en ella continguts, sovint no citats; posar en l'objectiu número 1 l'ocupació, ja no com una dimensió estatal, sinó comunitària, i enfocar, doncs, el reequilibri social i territorial.

Permeti'm que també li recordi algunes xifres sobre el tema territorial. No és només que vostè citi diverses vegades, amb molta raó, que Catalunya està a un 85% dels potencials de la mitjana regional, sinó que hi afegeixi —i afegeixi al seu argument— que les diferències que es donen són d'1 a 5 i creixent, i que els recursos que avui utilitza la Comunitat per afrontar aquests desequilibris són manifestament insuficients. Que no s'ha encetat encara amb vigor, d'acord amb aquestes necessitats, una política de verificació i adequació al finançament estructural, adreçada a millorar les condicions de treball *in situ*, a cada una de les regions, per evitar, precisament, l'agreujament d'aquells desequilibris i les migracions i que les normes de l'Acta Única, que s'adrecen a aquest tema, estiguessin coordinades amb les polítiques estatals.

Doncs, insistim categòricament: una Europa que tingui Mercat Únic, però que tingui també cohesió social i equilibri regional. I d'aquí sorgeix un tercer element que en l'èmfasi que hi posem també pot haver-hi diferències entre la seva concepció i la nostra concepció. Si volem el Mercat Únic i l'Europa social i regional, necessàriament estem a favor d'una Europa política, de la Federació Europea, i vostè s'hi ha pronunciat.

Fórem l'únic grup parlamentari d'aquesta Cambra que a les eleccions de 1989 —i permeti'm que li recordi coses tan recents— plantejàvem a la campanya electoral, igualment com al Parlament Europeu, que el Parlament elegit aleshores obrís un procés constituent de l'Europa política. Celebrem que d'altres s'hi vagin afegint, amb força, a aquest objectiu. Fa molt poc s'han celebrat els Estats Generals parlamentaris d'Europa, a Roma. Vostè sap, com nosaltres, que la declaració de Roma, el 27 de novembre, millor dit el 30 de novembre, la conclusió dels Estats parla de no una Europa única, sinó d'una Europa federativa, amb una política exterior de seguretat, amb una concertació social, amb una política de justícia social i democràcia econòmica, amb una cooperació amb els parlaments estatals, i amb un increment del Parlament Europeu, amb els poders que vostè va citar també en el seu discurs.

I en aquest objectiu d'una Europa comunitària que sigui federació europea és on nosaltres colloquem la reivindicació de les nacionalitats i de les regions. Ha fet molt bé, senyor Alavedra, de recordar que la Comunitat Europea és una comunitat d'Estats. No hi ha cap ironia en el que vaig a dir a continuació: si no es té en compte això, farem volades de coloms; Europa és avui una unió d'Estats, que té un doble dèficit, el democràtic per a les institucions comunitàries i el democràtic per a les regions o nacionalitats. Jo vull afegir al recordatori del senyor Alavedra que els tractats que avui configuren Europa ni en parlen, de les regions, no estan ni citades aquestes entitats; que a Europa avui, majoritàriament, hi ha una oposició dels Estats-

nació cap al reconeixement polític institucional de les nacionalitats i de regions i, per si encara hi havia prou dificultats, tinguem en compte que els ordenaments estatals sobre aquest tema són molt diversos, començant per les denominacions: *land*, regions, comunitats autònomes; molts d'altres no tenen ni previsions de distribució territorial al poder, i que els criteris al si de la Comunitat sobre aquest tema són molt dispars. Juguen al nostre favor fenòmens que apunten una obsolescència de l'Estat-nació. Fixin-se, senyors diputats i senyores diputades, que les competències clàssiques dels Estats: la defensa, la política monetària, les relacions exteriors, estan passant a unitats superiors; que macrodecisions de govern que afecten l'economia o el medi estan coordinades a nivells superiors, i que cada vegada més l'exigència de qualitat de vida, de serveis personals demana una aproximació de les decisions als ciutadans.

És lògic i necessari, malgrat que hi hagi resistències, el doble procés de transferència dels Estats cap amunt, cap a les institucions comunitàries; cap avall, cap a les unitats subestats. I que el cobriment del dèficit democràtic no ha d'anar solament cap a les institucions comunitàries, sinó cap a les nacionalitats i les regions. Cal proposar, com s'està fent ja des del Parlament Europeu, promoure la regionalització de tots els Estats membres; unes relacions basades en el respecte a les autonomies mútues; una autonomia reconeguda a la Constitució Europea; una participació en l'execució de les polítiques regionals comunitàries per part de les regions; que la Comissió de Política Regional treballi amb el Consell Consultiu de Regions una carta regionalista. I per citar les propostes que vostè feia en aquest sentit, nosaltres estem per potenciar el Consell Consultiu de les regions i els poders locals.

Sàpiguen, senyores diputades i senyors diputats, o recordin que aquest Consell és d'experts avui, i el senyor Pujol hi és, genèricament, com un expert jurídic; encara no hi ha representació política en aquests consells. I hauríem d'exigir que aquest consell tingués una politització representativa de les unitats que el configuren. Per a l'accés de les regions al Tribunal Europeu, absolutament d'acord, i per l'horitzó d'una cambra de regions en la perspectiva europea.

Més estona mereixeria debatre el tema de la circumscripció europea. No serem pas nosaltres els que ens hi oposem; fórem dels primers a proposar-la; però, siguem clars, cal, tornant a les primeres mesures anunciades, universalitzar una divisió d'Europa que permetés aquesta circumscripció; tema que fins i tot no està resolt, ni al mateix Estat espanyol, quan no hi ha hagut valentia per part de gaires grups, no pas del seu, senyor Alavedra, a definir-se si estem parlant de disset circumscripcions o d'una sola circumscripció per a Catalunya. A Roma, als Estats Generals, també respecte a aquest tema, es varen avançar elements fonamentals, tant per eliminar gradualment les disparitats regionals, com per preveure una autèntica cooperació entre la Comunitat Europea i les constitucionalment reconegudes regions que avui configuren els Estats. I nosaltres encara ens permetríem d'afegir un altre criteri: segurament, si parlem de nacionalitats i regions en el futur d'Europa, hauríem de parlar d'unitats subestats amb *status* especial i altres amb *status* ordinari. I un darrer principi: el d'una Europa no només econòmicament, socialment, territorialment equilibrada i, al damunt, federativa tant en el sentit polític estatal com de les unitats subestats, sinó una Europa universal. Un no categòric a l'euro-

centrisme, a creure's Europa com una fortalesa tancada a la resta del món.

Recordo una conversa amb el senyor Alavedra on coincidíem tots dos en un fet que ja he citat des de la tribuna, del potencial migratori que hi ha avui al Magrib; del fet flagrant, per exemple, que Algèria tingui una població la meitat de la qual està per sota dels vint-i-un anys, i que no hi ha lleis d'estrangeria que valguin, ni actituds gasives de cap govern: són present i futura mà d'obra de les nostres economies, com se'ns demostra en algunes comarques de Catalunya amb escreix.

Nosaltres estem decididament a favor de mesures com la que propugna l'informe Ford, del diputat senyor Ford. Malauradament, no política comunitària encara no pas per voluntat del nostre grup a Europa, sinó d'alguns altres grups importants del Parlament Europeu. I que a Catalunya també es traguessin les conseqüències d'informes com l'informe Ford. D'aquí que el nostre Grup parlamentari hagi entrat en aquesta Cambra una proposició no de llei que demana la seva divulgació i aplicació. Una Europa oberta al món, que tingués un gran sentit de cooperació; no ens satisfan alguns acords darrerament aprovats en el Parlament Europeu, com el Conveni de Lomé, i estaríem de nou per reivindicar aquell 0,7% per a la cooperació, que recordo, de passada, que no és encara, ni de molt, al pressupost de la Generalitat de Catalunya.

I una Europa oberta al món en un sentit de seguretat, però de pau i de defensa, com s'ha vist fins i tot en un àmbit molt superior al de la Comunitat, a la Conferència de París, de seguretat i cooperació, i com caldria estipular amb països propers, especialment de l'àrea mediterrània.

Sota aquests principis, quines són les oportunitats que hi ha per a Catalunya, i com les estem afrontant? Del títol del debat i de la intervenció del senyor Alavedra, de parlar de qüestions legals, qüestions econòmiques, qüestions socials, hi afegiríem qüestions culturals i qüestions òbviamment polítiques.

Vostè, senyor Alavedra, ens va parlar d'uns colls d'ampolla. Ens va dir: «infraestructures, ajut a les empreses en investigació i tecnologia, i formació». Avui ha tornat a dir —i em sorprèn una mica una relativa contradicció amb les paraules del senyor President de la Generalitat en els debats de política general— que estem perdent competitivitat. A mi m'agradaria repassar els debats de política general dels darrers anys, i crec recordar que l'afirmació que fa el President és la contrària. Així i tot, no entrem a polemitzar, perquè vostè diu molt bé que no estem avui en un debat de política general.

Un informe comunitari, el que va a l'entorn de l'objectiu número 2 per al que són marcs comunitaris de suport, ens diu que a Catalunya hi ha mancances importants en la promoció de la petita i la mitjana empresa, en centres tecnològics de servei, en modernització de l'aparell productiu, en des economies d'aglomeració urbana industrial, en xarxa d'investigació i desenvolupament, en inadequació de l'oferta i la demanda de treball per manca de mà d'obra qualificada. No ho diem nosaltres, ho diu la Comunitat.

Però és que si repassem els tres temes que vostè va plantejar, senyor Alavedra, sense cap afany d'entrar en un debat de política general, són clamoroses les mancances del seu Govern! Infraestructures, ajut a la tecnologia i formació. Vialitat: no ens parli avui de l'eix transversal, senyor Alavedra! És una promesa de govern des de l'any 1980, i som al 90! No ens tregui

aquest exemple, quan patim seriosos colls d'ampolla d'infraestructura per a Europa! I podria tornar a citar, del debat de política general i del debat de política territorial amb el senyor Molins, la llista que Iniciativa per Catalunya presentava amb propostes respecte a les infraestructures. Ajuts a les empreses? Senyor Alavedra, les xifres del 1990, del Pressupost que està vigent, ens donen que vostès disminueixen les transferències per a inversions a empreses públiques; disminueixen les transferències als centres de tecnologia i, en canvi, passen de 390 milions a 2.016 les transferències d'ajut a empreses. Tot el contrari del que ens deia ahir que s'havia de fer! Que hi estem absolutament d'acord: més R+D, que estem per sota de la mitjana espanyola i europea, i menys subvencions. Però vostès estan fent el contrari, senyor Alavedra!

Enguany, del pressupost de la Conselleria d'Indústria, el 43% va a subvencions! el 43%! No es contradiguin... I no estem en un debat de política general; estem parlant d'Europa. I de formació, senyor Alavedra, aquí l'absència és clamorosa per partida doble o triple. El pressupost d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya és l'1,7% del que caldria en relació amb les necessitats, valorades en PIB i amb altres paràmetres avui a escala internacional. Falta aplicar la LOGSE a Catalunya. Vostès, l'escola pública, no la «mimen», com els Estats europeus, senyor Alavedra, si és que parlem de comparar-nos amb Europa! I estan «mimant» potser una altra alternativa d'escola. El fracàs escolar de l'escola mitjana a Catalunya respecte a Europa és espectacular! Senyor Alavedra, vostè creu de debò, parlant en termes europeus, el seu Govern creu que el pressupost destinat a inversions en edificis públics per als ensenyaments mitjans aconseguiran una homologació pedagògica i funcional amb els estudiants dels països de la Comunitat Europea, si repassa el pressupost d'Ensenyament, senyor Alavedra? És clar, de la universitat ja n'hem parlat i s'ha discutit, però dit molt telegràficament: és cert que la universitat a Catalunya està massificada, excepte una, la quarta universitat, que s'aproxima a paràmetres europeus. Per què no ho generalitzem a les altres tres universitats?

Però especialment ens fa basarda —però ens hi hem de referir— parlar de la formació professional. Vostè, fixi's, ahir en el seu discurs ens parla de formació, i sap què ens diu? Formació per a les empreses. No ens parla ni dels professionals ni dels treballadors. Seria interessant repassar el percentatge de quadres en tecnologia punta i en llocs de decisió d'importància a Catalunya que són de nacionalitat estrangera. I per què? I que ens demanéssim per què? I per què a les obres olímpiques hi ha hagut mancances de mà d'obra qualificada? I per què? Té alguna cosa a veure amb Europa i com ens preparam per a Europa?

Com és possible que vostès no coordinin, entre les diverses conselleries, la formació permanent? Com és possible —és clar que és possible!, i recordo el debat de política general, és la seva concepció— que un tema com l'ensenyament d'adults, el disposin en la Conselleria de Benestar Social?! En contra de tots els criteris que avui hi ha a Europa, els darrers congressos de formació que s'han fet a París i a Berlín! Dispersen la formació i col·loquen els adults a Benestar Social. És tota una concepció política, molt lluny de l'Europa moderna! Com és possible, senyor Alavedra, que vostès no vagin a una concertació també en el tema de la formació? Aquest llibret, *Ensenyament qualificat per a tothom*, està publicat pel Govern alemany i està elaborat

pels sindicats alemanys, que tenen l'encàrrec *governamental* de promoure una política de formació de l'ocupació. Això és una política europea, senyor Alavedra.

Però més enllà... Bé, podria citar-li el que vostès inverteixen en formació i en ocupació. Si de cas, si li interessa, també li ho recordaré. Però més enllà dels tres colls d'ampolla que vostè ha citat, li vull recordar que la Comunitat Europea avui és encara, bàsicament, agricultura i medi ambient. I potser en aquests dos casos també trobaríem serioses mancances. Ahir el senyor Conseller d'Agricultura ens va fer una demostració de preparació quan, a unes preguntes i interpellacions del senyor Ayguadé, va projectar tot un conjunt de dades, moltes d'elles sortint més enllà del que es preguntava, no de la temàtica del debat.

El tema de l'agricultura creiem que és un dels que més patirà per aquesta integració, i abans que ningú es pugui veure inclinat a cap gir dialèctic, molt lluny de la responsabilitat única i exclusiva del Govern de la Generalitat —és una temàtica europea que està enfocada des de determinats centres de producció fins i tot agrària—, però potser anem amb retard en el canvi de mentalitat i en un impuls tecnològic i en la creació d'estructures comercials adequades. I una prova de tot això: com estem deixant el camp català també endarrerit. La manca d'instruments de finançament: van desapareixent les caixes rurals, una darrere l'altra; molt diferent d'institucions financeres agràries que avui hi ha per Europa.

I el medi ambient: aquí sí que, senyor Alavedra, comprendrà que, com es diu en aquella expressió tan senzilla —i ens sap greu—: «ens hi podríem posar les botes»! Vostè creu que la política del Govern de Convergència i Unió és una política europea de medi ambient? Creu que les pautes europees de medi ambient les estan practicant? Creu que hi dediquen els recursos proporcionats a com Europa està apellant els poders públics per al medi ambient? Vol que li recordi les xifres i inversions, que no arriben ni a 50 milions, de la Direcció de Medi Ambient?!

Senyor Alavedra, ni impactes ambientals calculats, ni inversions públiques, ni acció governamental s'adiuen avui a Catalunya amb el que seria una política europea respecte al medi ambient.

La competitivitat, doncs, que tots volem per a Catalunya, la superació d'aquests colls d'ampolla vol dir infraestructura, vol dir tecnologia, vol dir inversió en investigació, vol dir formació, vol dir medi ambient, vol dir aquells elements que abans he llegit, de l'informe social sobre la cohesió econòmica i social europea.

Però també hi ha oportunitats per a la nostra llengua i per a la nostra cultura. Per a la nostra llengua, amb vies com la que s'ha encetat en el Parlament Europeu, que tots celebrem i que nosaltres subratllem com a molt positiva; que cal anar més lluny, segur, però que s'ha donat un primer pas molt important. Però la llengua i la cultura de Catalunya a Europa volen dir quelcom només: vol dir tenint en compte que la cultura en el sentit més ampli a Catalunya és lluny de paràmetres europeus. Sap vostè, senyor Alavedra, que a la Regió I hi ha un 10% d'analfabetisme real? A la Regió I. Sap vostè, senyor Alavedra, que si miréssim l'analfabetisme funcional, i especialment a partir dels quaranta anys, ens trobaríem treballadors que poden ser aturats crònics per aquest tema?

Podem recordar, senyor Alavedra, quin és l'índex de lectura diària de premsa a Catalunya? O les xifres de biblioteques de

Catalunya respecte a Europa? Com ens afegirem a l'*élan* cultural europeu a partir d'aquests retards? I recordo que a Roma també s'ha parlat específicament de la política cultural, i s'ha dit de respectar la riquesa de les diversitats, i tutelar aquestes diversitats —no només la lingüística— en el futur de la unió europea.

I, per últim, tenim una oportunitat política i institucional. Es va dir ahir, al debat, que Espanya és el cas més clar —jo m'atreveixo a dir l'únic— de plurinacionalitat en l'actual Comunitat Europea. Ho diu l'article segon de la Constitució, i ho diu la mateixa realitat: que l'Estat espanyol està configurat de nacionalitats.

Com podem incidir a partir d'aquests fets? Què és el que estem fent des de les institucions catalanes? Permeti'm que aquí li faci un repàs d'institucions i de propostes —on també hi haurà mancances— sobre les relacions amb l'Estat, sobre el Parlament de Catalunya, els poders locals, el Govern de Catalunya, l'Assemblea Regional i el Parlament Europeu.

Senyores diputades i senyors diputats, un dels grans retards que portem en la integració europea en aquest nivell institucional és que a Europa no ha entrat l'Estat-Administració central. A Europa ha entrat un ordenament plural que té disset centres de creació de normes i que té una distribució territorial del poder. I això encara no s'ha notat. A Europa caldria tenir en compte, des de l'Estat, la pluralitat d'ordenaments que donen les autonomies, la diversitat de distribució competencial i la necessitat que, més enllà d'arcaïques concepcions de relacions internacionals, també les comunitats autònomes poguessin tenir la seva presència en el concert internacional.

El senyor Alavedra era Conseller de Governació quan negociàvem amb el Govern central una solució d'aquest problema. Ahir ens va anunciar, com a portaveu del Govern en aquest debat, que ja existia una conferència sectorial. Senyor Alavedra, és la primera informació que en té aquest Parlament, és la primera vegada en aquest Parlament que se'n parla de la conferència sectorial, perquè és molt recent. Però recordi vostè que, des de l'any 86, venim interpellant el Govern de Catalunya sobre com se soluciona l'adequació de l'ingrés a Europa d'un ordenament de disset autonomies i la relació de la Generalitat amb el Govern central per la via ascendent d'informació, per la via descendent d'aplicació de normatives.

Vostè recordarà les seves cartes amb Fèlix Pons —aleshores no President d'una cambra, sinó Ministre— i recordarà com li contestava Fèlix Pons que, com a màxim, *«procurarán incorporar los criterios y las posiciones de las autonomías»*. Senyor Alavedra, no hem avançat i ens agradaria l'opinió del Govern de Catalunya. Hem descartat ja la figura de l'observador o similar? Hem descartat la institucionalització més enllà d'una conferència sectorial, que fa anys que existeix a Itàlia i a altres Estats menys carregats d'elements de nacionalitat que el nostre? Hem renunciat a un mecanisme constitucional d'inserció de les comunitats autònomes a la Comunitat Europea?

En segon lloc, el Parlament de Catalunya, senyores diputades, senyors diputats, aquest Parlament, sobre Europa, en sap molt poc. Aquest mateix debat ho està expressant: s'expressa molt poc el tema europeu en aquest Parlament. La Comissió famosa d'Europa en aquest Parlament, que ha anat canviant de nom, a la primera legislatura va servir perquè una sèrie de diputades i diputats fessin un viatge a Brussel·les, a la segona legis-

latura no va servir absolutament de res, i a la tercera legislatura es comença a activar aquesta amb algunes convocatòries, com la darrera, de la compareixença del senyor Gasòliba, i permetin que per un instant fem una referència a aquella sessió, ja que el President de la Generalitat l'ha elevat a categoria de crítica a l'oposició per abandonament de les sessions.

Senyors de Convergència i Unió, vostès anirien a una comissió a sentir el President del Patronat Català Pro Europa, eurodiputat molt respectable, perquè els llegís en aquella sessió el llistat de documents que han rebut mesos abans per correu als seus domicilis o en aquest Parlament? Creuen que sobre aquest llistat es pot fer un debat sobre Europa i sobre el Patronat Català Pro Europa? Després parlarem del Patronat. No és cap excusa respecte a aquella absència, és una mínima queixa de la manca de respecte que es té a les Comissions, a tots els diputats i diputades de Convergència i Unió o dels altres grups parlamentaris, i especialment que en aquest Parlament es treballi sobre el tema europeu.

Igualment podríem parlar dels ajuntaments i dels poders locals. Vostès no tenen en compte, en el mínim subcamp institucional que poden aprofitar sobre Europa, la coordinació amb els ajuntaments i amb els poders locals, com es demostra amb el fons social i com es demostra amb les informacions que es traspuen. I com a Govern vostès tenen diverses eines, la Direcció General d'Adequació, comissions que han anat creant, i el Patronat Català Pro Europa.

Jo no sé, senyor Alavedra, si vostè es referia al nostre Grup parlamentari quan —sense citar-nos— deia que hi havia grups que reclamaven una unitat a la seva mesura. No sé què entén per això. Què és el que reclamem nosaltres? Què és el que nosaltres varem entendre a la proposta del President de la Generalitat? Que el Patronat Català Pro Europa unitari no està en mans d'un eurodiputat d'un grup concret; està en mans d'un òrgan de govern plural i unitari. La seva proposta, senyor Conseller, la del seu Govern, és que ens incorporem al Consell Consultiu del Patronat, juntament amb la Cambra de Comerç, juntament amb institucions professionals, juntament amb ajuntaments, tots ells molt legítims i respectables, però és que som els grups parlamentaris, que representem la voluntat democràtica del poble de Catalunya, que no pot ser equiparada a un nivell consultiu amb aquestes institucions. És aquesta la reivindicació que fem sobre el Patronat Català Pro Europa, que de moment no és atesa i per això no acceptem un fals unitarisme a nivell de consell consultiu.

Per últim, nivell institucional. L'Assemblea Regional Europea, en aquest repàs d'àmbits institucionals on podem incidir: l'Assemblea Regional Europea, senyores diputades, senyors diputats, també ens pertoca, malgrat que en aquesta Cambra no se'n parli —malgrat que només se'n parli a les rodes de premsa del President de la Generalitat—, perquè el senyor President de la Generalitat està a l'Assemblea Regional Europea no perquè es diu Jordi Pujol i Soley; està a l'Assemblea Regional Europea perquè és el President de la Generalitat de Catalunya, i com a President de la Generalitat de Catalunya els únics que li poden demanar responsabilitats democràtiques som tots nosaltres. Quantes vegades hem sentit des d'aquesta tribuna una informació sobre l'Assemblea Regional Europea i sobre la responsabilitat i la tasca que duu a terme el President, no com a Jordi Pujol i Soley: com a màxim representat de Catalunya? Ni una.

Ni en aquesta tribuna, ni en una comissió del Parlament. Per tant, europeïtzem el Parlament, i si és el màxim representant del poble de Catalunya que també pugui interpellar, impulsar i controlar —com diu l'Estatut— el President de la Generalitat en la seva funció a l'ARE.

I l'últim nivell institucional és el Parlament Europeu, i allà hi ha eurodiputades i eurodiputats de diversos grups d'aquesta Cambra que incideixen directament, de forma institucional, en el futur d'Europa. I és aquí on jo voldria, senyor Alavedra, que veiés el sentit de les nostres propostes. El pluralisme és substancial amb la democràcia i, per tant, també —com deia al principi de la meua intervenció— respecte a Europa. Respecte a Europa aquí i allà; en el Parlament Europeu sobre tots els temes, el que vostè representa o el que nosaltres representem, posicionaments diferents: sobre el racisme, l'informe Ford, sobre el Conveni de Lomé, la cooperació, sobre el procés constituent, etcètera.

Però quan hi ha temes institucionals que afecten els poders de Catalunya tornem a reclamar, sí, la vella teoria, però la que ha donat més fruits fins ara, de la unitat que fa la força, d'una política unitària... Fixi's vostè com treballen colze a colze la senyora Concepció Ferrer i el senyor Antoni Gutiérrez Díaz en l'elaboració de l'informe, encarregat per Europa, de relacions entre les institucions regionals i les institucions europees, i quin fruit estem traient d'aquesta suma d'esforços unitaris al Parlament Europeu, com ho demostra el tema de la llengua. Vostès són els que afebleixen aquesta força quan la rebutgen en l'ARE, al Patronat, en una sèrie d'institucions, al mateix Parlament, que el tenen d'esquenes a la temàtica europea.

Senyor Alavedra, el tema d'Europa és un tema unitari per excel·lència en la seva vessant institucional. Podem debatre tant com sigui necessari —i ho és—, però hem de debatre, i espero que així sigui demà en les mocions per agafar compromisos amb la màxima força institucional, per aprofitar aquelles oportunitats, contribuint-hi tothom. Oportunitats a tres nivells: en la reforma dels tractats —hi són els nostres eurodiputats, i podríem incidir en els nostres debats i en els nostres posicionaments conjunts—, en la solució del problema institucional d'Estat encara no resolt —la relació ascendent i descendent— i en la potenciació de les institucions catalanes per al treball europeu.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat. Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor President, senyores i senyors diputats, en la intervenció de l'Illustre Diputat senyor Rafael Ribó hi ha, òbviament, com en totes les intervencions, coincidències, moltes coincidències, i també discrepàncies, sobretot amb algunes de les crítiques que ell ha formulat. Jo intentaré respondre algunes de les coses més significatives —que a mi m'han semblat més significatives— de la seva intervenció.

En primer lloc, comença dient que Europa i la política a Europa no és neutra. Evidentment, no és neutra; és un espai democràtic que reconeix el pluralisme i, per tant, en les institucions i en el Parlament Europeu cada grup expressa les seves opinions, i el mateix senyor Ribó diu: «No hem coincidit en tal tema o en tal altre», és evident, i cadascú dins d'aquest espai hi farà la seva política.

Ara, el que estem definint en aquest moment és el marc: Europa està en un nou procés constituent, i aleshores en el marc sí que hi podem coincidir, i aleshores sí que l'exposició pot ser asèptica o de buscar consens, i sí que em semblaria interessant que en les resolucions de demà trobéssim coincidències en la construcció del marc europeu en el qual, òbviament, com a Generalitat de Catalunya poca incidència podem tenir, degut a les nostres competències, però sí que és molt interessant posicionar-se políticament, perquè sí que ens afecta: afecta les nostres competències i sobretot afecta les nostres vides i afecta el nostre futur.

Per tant, la definició del que és el Mercat Únic, del que sortirà d'aquestes dues conferències intergovernamentals, la de la unió monetària i econòmica i de la unió política, que em semblen enormement importants i que són, de fet, processos constituents, tot el tema de la carta social sobre tots aquests temes, sobre l'equilibri territorial i social dins d'Europa, evidentment que hi haurà posicions polítiques, però sobre el marc... Sobre el marc general en el qual ens hem de moure tots, doncs, òbviament hi podem tenir coincidències.

I de fet en l'exposició del senyor Rafael Ribó jo he trobat aquestes coincidències. Ell ha dit que era partidari a fons del Mercat Únic, Mercat Únic que representa la supressió de tota una sèrie de barreres i que, per tant, és revolucionari quant a la creació d'un espai econòmic europeu, i que no té només una vessant econòmica, perquè és la condició prèvia necessària per anar a la unitat política. Ahir ho comentava en la resposta a algun dels diputats que van intervenir i aquest matí encara ho comentàvem: tot el procés d'unificació d'Alemanya —no la unificació actual, sinó l'anterior, històrica—, que va sorgir d'una unió duanera, que va crear una unitat econòmica i que després va crear la unitat política, és un exemple que és el que està seguint Europa; és a dir que quan es tracta del Mercat Únic en un aspecte únicament tècnic, econòmic, de lliure circulació de capitals i de lliure circulació de mercaderies per agafar els aspectes d'aquestes lliures circulacions més economicistes, es comet un error, perquè això té un alt contingut polític i és la condició prèvia per a la unitat política. I la unitat política és la condició per fer dins d'aquesta unitat política una real política social, que és el que preocupa al senyor Ribó, una real política exterior i una real política de seguretat, perquè totes aquestes polítiques van molt lligades a la unitat política.

I em sembla enormement interessant aquesta Conferència intergovernamental, en la qual els Estats —i això dit per alguns alts representants de l'Estat espanyol i d'altres Estats amb els quals hem tingut contactes— van amb les idees poc clares, perquè tota l'evolució de la creació del Mercat Únic, que malgrat els retards està avançant molt més del que es podia pensar i que la data de l'1 de gener del 93 potser no es complirà exactament, però ens hi acostarem bastant, i després tota la situació política que s'ha creat als països de l'Est impulsa aquesta Conferència intergovernamental que no podem mirar amb un gran optimisme en el sentit que en sortiran coses concretes, però sí que podem mirar amb optimisme en el sentit que és l'inici d'un camí enormement interessant.

Jo ahir vaig parlar em sembla que bastant del tema de la cohesió social; vaig parlar fins i tot de la posició del Comissari Marín; vaig parlar dels temes de lliure circulació dels treballadors, de l'ocupació i de la distribució, i de la retribució, de la

millora de les condicions de vida i de treball, de la protecció social, de la llibertat d'associació, formació professional, igualtat home-dona, etcètera. I vaig dir que el Mercat Únic, efectivament, no repercutia en les regions d'una manera igual; que algunes regions, les més fortes, se'n beneficiarien més i que algunes altres, doncs, hi perdrien, i que això creava uns grans desequilibris, o podria aprofundir uns desequilibris, que ja existeixen a Europa, perquè, és clar, a Europa, entre determinats *land* alemanys, o Holanda, o el nord de França, o la Llombardia i el sud d'Itàlia, o algunes regions espanyoles, o Grècia, o Irlanda, és obvi que hi ha grans desequilibris. I que el Mercat Únic pot accentuar aquests desequilibris és evident, i que per això la Comissió havia creat dues polítiques: una, multiplicar per dos els fons estructurals, per reequilibrar. En vaig parlar a bastament ahir i no hi tornaré: el FEDER, el Fons Social Europeu, el FEOGA, però sobretot el FEDER i sobretot l'objectiu, que és, precisament, aquestes zones més pobres en comparació a les altres. I després tot el que representa la carta social, la cohesió social, corregir els desequilibris socials. Però que jo crec que no hi podrà haver una vertadera política social a Europa i un vertader joc polític entre unes opcions ideològiques i unes altres fins que no s'avanci en la unitat política —aquesta és una opinió personal, que no vol dir que s'hi hagi de renunciar ara.

Home, Europa no és idíl·lica. Jo no vaig donar una visió idíl·lica d'Europa, em sembla; si la vaig donar em vaig equivocar. Que a Europa hi ha grans desequilibris, és cert —ho acabo de dir—; que a Europa hi ha zones de pobresa, és cert; que a Europa hi ha moltíssimes coses que s'han de corregir, és evident. El que passa és que Europa, dins de la imperfecció dels sistemes polítics i dins de la imperfecció humana —si se'm permet—, és una zona que ha aconseguit el màxim que es pot aconseguir en el món, em sembla a mi: un sistema de llibertats, un sistema de drets humans, un afany de justícia social, un afany de progrés, una preocupació pel creixement econòmic, i la prova de tot això és les peticions d'incorporació que té aquesta Europa. Avui llegíem a la primera plana d'un mitjà de comunicació de Barcelona una cosa sorprenent, una cosa realment impressionant, des del meu punt de vista: la decisió de la sol·licitud d'entrada de Suècia a la Comunitat Econòmica Europea. Suècia, país neutralista, país desenvolupat, país amb una política social exemplar per a tothom, doncs, es vol incorporar a aquesta Europa que, òbviament, no és una Europa idíl·lica, però alguna força econòmica i algunes perspectives de futur ha de tenir quan un país tan reflexiu i que mesura tant els seus passos com Suècia, demana la incorporació. I al costat de la incorporació de Suècia o de la petició d'incorporació de Suècia, ens trobem l'afany de tots aquests països de l'Est que surten de la dictadura i que estan passant d'una economia planificada a una economia de mercat per intentar reforçar la seva estabilitat democràtica i la transició d'aquesta economia dirigista a una economia de mercat, incorporant-se a l'Europa comunitària. I aquest és un dels grans temes que té Europa, precisament, en el futur. Què els respon a aquests països? I com ajuda aquests països?

El senyor Ribó ha dit que l'any 91, 90 i 91, és possible que hi hagués un increment de l'atur a Europa. Jo ho vaig dir ahir, vaig citar, fins i tot, l'informe Cecchini, que preveu un creixement a mig i llarg termini, un creixement superior per a Espanya i, per tant, per a Catalunya, i que creu que el mercat únic representarà un increment de l'ocupació, però que, a la millor,

durant els anys 90 i 91 hi pot haver un increment de l'atur, de fet, l'estem tenint, de fet, l'estem vivint durant aquest any 90; l'estem vivint a l'Estat espanyol i l'estem vivint a tot Europa. I que això només es pot solucionar amb un increment de l'activitat, amb un major creixement i amb una gran política d'educació, de reciclatge i de diversificació. Tot això, ahir ho vaig dir.

Sobre els països de l'Est, jo crec que Europa pot fer molt amb els seus ajuts i aquests països —vostè ho citava— estan, en aquests moments, demanant, no a l'Europa comunitària, únicament, no a l'Europa institucional, però sí a Europa com a societat, inversió, capitals per a la creació de llocs de treball, per passar d'aquesta economia planificada a una economia de mercat. I la veritat és que ja tenen moltes dificultats per aconseguir aquestes inversions. I que la resposta de les empreses europees és inferior al previst. Ahir algú em demanava: «Com repercutirà aquesta obertura dels països de l'Est sobre l'Europa mediterrània?», per dir-ho en grans línies. Doncs, de moment, repercuteix poc sobre la inversió a casa nostra, que potser afluirà, però per altres motius, per motius d'un cert alentiment general de l'economia a Europa, però no, precisament, perquè les inversions vagin a l'Est. I quan es parla amb empresaris importants, no únicament catalans o espanyols, sinó europeus que visiten sovint Catalunya, diuen que fins que no hi hagi una definició clara del marc jurídic, del marc que fixi en quines condicions s'ha de moure la inversió estrangera, de com es nomenen els directors de les empreses, de com es repartirien els dividends, els beneficis..., que la inversió estrangera en aquests països, doncs, serà lenta. Evidentment, exceptuo el cas de l'ex-Alemanya de l'est perquè ja no es pot citar com un país de l'Est, ja que forma part d'Alemanya, i on sí que hi ha un allau d'inversions per altres motius. Però en els països de l'Est, i no parlo tampoc de la Unió Soviètica, que té altres problemes, realment aquesta canalització d'inversions serà difícil, i, per tant, ens crea un punt d'interrogació molt important sobre l'evolució econòmica i, en conseqüència, política d'aquests països i caldria, efectivament —i coincideixo amb vostè—, que tot Europa fos conscient de la seva responsabilitat política en aquest procés, que em sembla transcendental.

He parlat dels fons estructurals i vostè deia: «Més recursos a la Comunitat». Sap que —jo ho deia ahir— la Comunitat té pocs recursos i que, de fet, per fer la política fixada per la Comunitat, tenen més recursos els Estats. I, aleshores, dubto que hi hagi un increment dels recursos de la Comunitat per un motiu: els Estats han transferit molta sobirania; vostè ho deia també, jo ho deia ahir i aquest és un dels punts de coincidència, i que és un punt de coincidència important sobre el futur que pot tenir Catalunya com a nació a dins d'aquesta Europa, una mica amb un horitzó, si vol vostè, utòpic però basat en coses reals. Però fins que no hi hagi un control democràtic —i aquesta potser és una excusa, però és una excusa, en tot cas, vàlida—, fins que no hi hagi un control democràtic de la Comissió, els grups polítics tindran moltes reticències a donar més recursos a la Comissió, perquè aquí lliguem amb un tema de legitimitat democràtica de les institucions europees. És a dir, uns països democràtics, uns Estats democràtics estan «manats», entre cometes, en moltes coses essencials per unes comissions de tecnòcrates, de tecnòcrates que, en el seu alt nivell, estan allà col·locats pels Estats però que després agafen un poder autònom i tenen, evidentment, el control del Consell de Ministres, no del Parlament, i

l'han de tenir del Parlament i això forma part de tota aquesta modificació democràtica que ha de tenir lloc a Europa i que crec que és un punt en el qual vostès i nosaltres podem coincidir molt fàcilment, pel que jo vaig dir ahir i el que vostè ha dit avui.

Vam coincidir també —o coincidim també—, vostè ho ha remarcat, que Europa avui és una unió d'Estats, i que l'Europa d'avui l'estan construint els Estats. Això és cert. És cert que de les regions ni se'n parla, però per això hi ha hagut tot un moviment, que és l'ARE, un moviment que jo recordo que ha estat molt criticat i ridiculitzat en determinats moments aquí a Catalunya, moviment del qual Catalunya és fundadora i en aquell moment no hi havia les cent seixanta o cent seixanta-cinc regions europees, sinó que n'hi havia poques, i Catalunya hi va ser des del primer moment perquè era el fòrum en el qual s'havia de crear aquesta consciència regional i fer propostes a la Comissió, i treballar perquè les regions fossin conegudes i fossin consultades i fossin reconegudes i salvar les grans diferències. Vostè hi ha insistit, jo també ahir entre un *land* alemany, que és un Estat i que té molts recursos, o una regió autònoma italiana o una regió autònoma —no es pot dir autònoma, encara— o una regió francesa, que és, bàsicament, un element de la planificació econòmica de la França de la IV República, o bé una comunitat autònoma espanyola, que són autonomies de les quals nosaltres aquí tot sovint ens queixem però que dins Europa déu n'hi do!, dins del context europeu, i no parlem de les regions britàniques, que estan encara molt lluny del concepte de regió. I que dins d'Europa, en el concepte de regions, s'integra des d'un Estat alemany, però que forma part de la nació alemanya, fins a una nació sense Estat, com és Catalunya, que vostè diu que és un cas bastant únic a Europa —i jo hi coincideixo—, potser només salvaria el cas de Flandes, Flandes, que és una regió important però que —ho deia ahir— avui té un Estat a la seva disposició perquè, realment, demogràficament, ha acabat dominant l'Estat belga, «dominant» també entre cometes i amb tots els respectes, no?

Però tot aquest moviment de l'ARE en aquest moment està agafant el seu cos, i jo crec que quan una figura política tan important en l'Europa d'avui, sobretot després de la unificació alemanya, com el canceller Kohl, en la seva proposta inclou un òrgan consultiu de les regions, em sembla que fem un pas endavant i que nosaltres, evidentment, hem d'anar més enllà i hem de dir que aquest òrgan consultiu pugui ser operatiu. I ahir jo vaig definir quins eren els punts en els quals havia de ser operatiu. Jo en la primera reunió de les regions que hi va haver a Estrasburg —el President Pujol em va delegar, hi vaig anar jo—, en el Parlament europeu vaig prendre la paraula, fa bastants anys, i vaig demanar un senat de les regions, amb un gran escàndol de molts dels representants estatals i regionals que hi havien allà.

En aquests moments avancem cap a un òrgan consultiu que, si després és operatiu, qui sap si es pot transformar en el futur en una cambra. Tots aquests moviments són lents. El senyor Vidal-Quadras deia, amb molta raó, que «a Europa l'agenda no és trimestral», que a vegades és d'onada llarga, tot i que en aquests moments tot plegat s'està accelerant.

El senyor Ribó ha tocat un tema que em sembla molt interessant i que diu: «no a l'eurocentrisme, no a Europa com a fortalesa, cofoia del seu passat, de la seva història, del seu nivell de vida». Coincideixo totalment amb aquest «no». Seria un greu

suïcidi per a Europa. El diàleg est-oest està desapareixent i es transformarà, o s'ha transformat ja en un diàleg nord-sud. I, precisament, en un moment que sembla que tothom, el món que estava confrontat fa quatre dies tendeix cap a la democràcia, la democràcia que es qualificava de formal però que, en definitiva, és l'única democràcia coneguda, és el menys dolent del sistema, segons deia Churchill, i cap a l'economia de mercat, en la qual es pot un posicionar d'una manera o d'una altra però que, de tota manera, té les seves lleis, eh? Una economia de mercat, per funcionar, té les seves lleis econòmiques, em refereixo. Doncs, tot aquest món tendeix cap a això. Aleshores, es pot crear en els països que se senten abandonats una sèrie d'aventures especials, que es refugien en el fonamentalisme o en un enfrontament bèl·lic, i lligo amb algun dels fets importants que estem vivint en aquests moments en el món, i, per tant, Europa, que forma part dels tres blocs desenvolupats, Canadà, Estats Units, aquesta Europa comunitària i el Japó i els famosos dragons no poden oblidar els milions de persones que se senten abandonats d'aquesta evolució del món i del progrés. Per tant, Europa, aquí, ha de tenir una sensibilitat i, evidentment, ha de jugar un paper. I jo coincideixo —potser tenim sensibilitats diferents en molts temes—, però, el nostre Grup coincideix plenament amb aquest plantejament que vostè ha fet i que crec que era imprescindible que sorgís en aquest debat. Per tant, aquesta crec que és una aportació enormement positiva.

Bé, després vostè ha entrat en una fase de criticar l'acció de govern. Vostè l'ha volguda defugir, de fet, no hi ha volgut portar l'accent, però no ha pogut deixar d'entrar-hi, potser és lògic, no ho sé, no li critico. (*Remor de veus.*) El que passa és que en els centres de tecnologia i la formació, l'R+D, i les infraestructures, jo començo per reconèixer un dèficit. I dic que aquests poden ser colls d'ampolla. Molt sovint vostès critiquen al Govern que mai diu: «En això no fem prou» i que el Govern sempre diu: «Això ho fem molt bé». Jo voldria en aquest debat defugir això, perquè tan sovint els debats són un diàleg en el qual «falta això, manca allò, al pressupost s'hauria d'introduir això...» i nosaltres diem: «no tenim prou diners i la nostra prioritat és aquesta i fem el que podem», que repetir, en un debat sobre Europa aquest debat, vostè té tot el dret de portar-lo cap aquí, és la seva decisió, però nosaltres, des del Govern, en volíem sortir.

El que passa és que vostè ha dit una sèrie de coses del Departament d'Indústria que em sembla que no s'ajusten a la realitat perquè en el Pressupost, per exemple, el Laboratori d'Assaigs i d'Investigacions té un endeutament que figura en el pressupost consolidat com a organisme autònom de 2.000 milions de pessetes; el Laboratori de l'Automòbil, em sembla que són 4.500; la transferència a la Fundació Catalana de la Recerca, doncs, són 1.000 milions per crear el famós centre de supercomputació, que un dia potser hi haurà ocasió d'explicar què és, però em sembla que és un element essencial de la recerca al servei de les universitats i de les empreses i tot això representa uns milers de milions que no estan en el pressupost estricte del Departament d'Indústria i Energia però que sí que formen part del pressupost consolidat. I el fet que s'hagin col·locat com a endeutament dels organismes autònoms és perquè aquests organismes autònoms tenen una expectativa de recuperar aquests diners amb els serveis que prestaran a les universitats o a les indústries, i, en canvi, en el pressupost *stricto sensu* del Departament, doncs, hauria requerit un major endeutament, que no té

una perspectiva de devolució immediata, almenys pels serveis que es donen a la societat.

Però crec que es fa un gran esforç. Des del Centre de Tecnologia Aplicada del Vallès, els laboratoris, la xarxa de laboratoris que s'ha fet a Catalunya, els centres de transferència de tecnologia —ho vaig dir ahir—, aquesta Fundació Catalana per a la Recerca, la participació en el Centre d'Investigacions Científiques de l'Estat espanyol, en el Centre de Microelectrònica, de Nous Materials, de Tractament de la Imatge, d'Intelligència Artificial, etcètera, el Parc Tecnològic, el Centre d'Aplicacions del Làser... Tot això forma part d'aquests centres de tecnologia que vostè ens recorda, i amb raó, que la mateixa Comunitat i diversos informes d'experts europeus ens diuen que Catalunya en té un dèficit, i per això jo dic que aquest pot ser un coll d'ampolla, aquest.

La formació —vostè també s'hi ha referit—, jo vaig explicar ahir que fèiem un gran esforç per salvar aquests colls d'ampolla —vostè creu que són insuficients—, i les infraestructures, les infraestructures, sobretot, que ens comuniquin amb Europa. Jo vaig citar l'eix transversal, també de passada, perquè encara no ens comunica amb Europa, però sí que és important per a Catalunya, i comunica, per altra banda, grans comarques de Catalunya amb les autopistes que després van a Europa. Ho vaig citar només perquè no se'ns digués que no ho citava: jo sabia que la crítica era fàcil, i vostè l'ha fet, i ha fet bé; però vol dir que no s'hi renuncia, i que s'inclou i que es farà, es farà, segur.

Bé, sobre l'agricultura, vostè diu: «Els crèdits, els instituts financers...» Jo crec que l'ICA, en aquest aspecte, l'Institut de Crèdit Agrari, fa una tasca important: ha donat quantitat de crèdits, i és un institut que dotem cada vegada més, i que, per tant, actua en aquest camp.

Ara, si jo hagués volgut plantejar el debat amb un esperit de confrontació, evidentment, hauria dit que l'agricultura, en el Tractat d'Adhesió, va ser el sector més maltractat, entre altres coses, per imposició dels altres països europeus, que defensen els seus interessos a fons, i que són negociadors temibles, i que, en un moment que Espanya, políticament, volia entrar a la Comunitat Econòmica Europea —i crec que va fer santament, de forçar la situació per entrar-hi—, ens vam trobar que determinats productes, per la pressió electoral i social del sud de França i d'Itàlia, doncs, hi va haver una negociació difícil en els productes típicament mediterranis, com són fruites i verdures, i hi ha hagut una política envers tercers països que provoca, en el cas de l'avellana..., etcètera. I aleshores podríem dir que, en aquest cas, realment la negociació no va ser favorable, i que s'hauria de poder revisar en el futur.

Llengua i cultura, plurinacionalitat... Vostè valora positivament l'acord del Parlament Europeu —jo ho vaig fer ahir.

Quant a les relacions amb l'Administració central, que van en dues línies: aplicació del dret comunitari —que jo ja vaig dir ahir que la divisió interna que hi havia a l'Estat espanyol s'havia de respectar, i que no es podia modificar en funció de l'aplicació del dret comunitari—; aquest és un tema que ja ens ha portat, a uns i altres davant del Tribunal Constitucional, i, per tant, esperem sentència, però jo crec que Catalunya, de moment, està adaptant la seva legislació al dret comunitari directament, tot i que, precisament, també en agricultura ens trobem molt sovint amb unes actuacions que no respecten prou la nostra autonomia.

I, després, hi ha l'altre fet, de crear la voluntat de l'Estat, la decisió comuna en els temes que afecten competències de les autonomies, i en això es va dir que es faria una conferència sectorial, que ha començat a funcionar, que ha començat a funcionar. Vostè diu: «No se n'informa el Parlament, el Parlament no en sap res...». Bé, és que aquest debat, entre altres intencions, a part de parlar d'un tema que és transcendental, és també iniciar la normalització del fet europeu en aquest Parlament, i sembla que tots plegats intentarem donar-li un seguiment, la reunió de la comissió..., una sèrie de coses que vostè demanava, i que jo crec que hem d'anar en aquesta línia.

Però aquest debat, precisament, demostra, jo crec, la voluntat del Govern, perquè és un debat que el Govern —els debats, en principi, tot govern no tendeix a fer-los molt freqüents, com vostè comprendrà—, doncs, el demana, precisament perquè considera que és un tema important i per normalitzar el tema europeu en aquest Parlament.

De totes maneres, per la formació d'aquesta voluntat comuna de les comunitats —ja n'havíem parlat, vostè i jo, en altres interpellacions, em sembla recordar, fa algun temps—, jo ja li havia dit que a l'Alemanya, en aquell moment, Federal, occidental, s'havia tardat disset anys a establir un acord entre l'Estat federal i els Estats federats, i que, al final, s'havia trobat l'acord en una carta del Helmut Schmidt al Rau, una simple carta, amb una contesta, que es considerava com un acord base per a la formació d'aquesta voluntat comuna. Per tant, tampoc ens hem de sorprendre que aquests temes tinguin una certa durada i siguin difícils a nivell de l'Estat espanyol.

Jo, senyor Ribó, finalment, no estic gens d'acord amb l'explicació que vostè ha cregut que havia de donar per l'abandó de la Comissió en la qual informava el senyor Gasòliba; vostè comprendrà que la meua posició és idèntica, totalment, a la del President de la Generalitat... Crec que els arguments que vostè ha donat no justifiquen de cap manera l'abandó d'una sessió parlamentària; vostè va creure que sí i que així afirmava la seva protesta, i jo li haig de dir que nosaltres considerem que això és totalment inacceptable, des del nostre punt de vista, perquè, precisament, en el Patronat s'ha fet un gran esforç. Vostè diu: «el món local, se l'ha marginat»: en el Patronat, entre els patrons hi ha l'Associació Catalana de Municipis, la Federació de Municipis de Catalunya, l'Ajuntament de Barcelona, i vostè, en el Consell Consultiu, no se li proposa d'estar junt amb la Cambra, se li proposa d'estar junt amb el Grup majoritari d'aquest Parlament, que és Convergència i Unió, el primer partit de l'oposició, que és el Partit dels Socialistes de Catalunya, el PP i els altres partits. Per tant, vostè està amb els grups parlamentaris, i vostès són un grup parlamentari més.

I, és clar, sobre els temes de consens, vostè acaba dient: «Escolti, torno a parlar de la unitat». Home, la unitat i el consens són un esforç que hem de fer tots per assolir-los, però és evident que no hi ha política de consens si algú no afluixa una mica de les seves posicions inicials; perquè tots tenim posicions diferents en tots els temes, i, és clar, si en el tema aquest resulta que tots els grups d'aquesta Cambra hi estan d'acord i ho accepten i hi ha un grup que no hi està d'acord, no ens pot predicar vostè la política d'unitat ni de consens. En tot cas, vostè ha de reflexionar per què no hi està d'acord i si vostè ha de proposar unes possibilitats d'entesa que els altres grups d'aquesta Cambra no renunciarien a examinar, però no dir: «No hi ha

consens perquè jo no hi estic d'acord». Jo crec que aquesta és una posició, senyor Ribó, que no va en la línia del cant a la unitat i al consens que vostè ha fet al final del seu discurs.

I vostè ha dit: «Ja veurem demà, en les propostes de resolució...»; en les propostes de resolució, vostè diu: «Jo proposaré això, això i això, i hem de tenir consens i unitat». No; tindrem consens i unitat si fem unes propostes de resolució en les quals cadascun de nosaltres baixi dels seus posicionaments inicials i busquem un text comú que puguem votar tots, que jo crec que això en els Estats consolidats en política exterior és un tema bàsic, i cadascú afluixa en les seves posicions per tenir una posició comuna, i seria molt bo —ho dic de passada— que, en un tema tan important per a Catalunya com Europa, que, de fet, és la nostra projecció exterior, la projecció exterior de la qual podem parlar, poguessin tenir, si no totes les resolucions de consens, almenys algunes de les essencials.

Moltes gràcies, senyor President.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Ribó té dret a deu minuts de rèplica.

El Sr. RIBÓ: Gràcies, senyor President. Senyor Alavedra, començaré per aquest darrer tema que plantejava vostè, de la interpretació que cadascú fa del consens. I començaré, a més, felicitant-lo pel to i l'actitud que està mantenint en aquest debat, que és coherent, com he dit al principi de la meua intervenció, amb l'anunci que va fer de la disposició amb què abordava el debat.

I, en aquest mateix sentit, jo el posaré davant d'un cas pràctic: vostè imagini's que no és conseller del Govern de Catalunya, sinó que és diputat, només que diputat —amb la importància del càrrec—, i vol treballar el tema europeu. De quins instruments disposa, senyor Alavedra? Al Parlament de Catalunya, vostè mateix ens reconeix que, fins ara, pràcticament cap, i jo felicito i saludo el que ha declarat, que aquest debat serà un inici de l'uropeïtzació d'aquest Parlament, i, per tant, serem els primers que pujarem a aquesta tribuna a subratllar que han canviat les coses; però admeti que, fins avui, aquest Diputat no en té pràcticament cap.

De l'Assemblea Regional Europea, de la qual és Vice-president el senyor Pujol, cap informació, ni una. Nosaltres no ridiculitzem l'ARE; ridiculitzar l'ARE és, possiblement, per a vostè, confondre això amb la ironia que es va fer quan un estiu el President de la Generalitat coquetejava si tenia o no la presidència de l'ARE en declaracions públiques a Catalunya, quan a Catalunya no s'havia publicat encara una reunió a Venècia amb en Bernini en què s'havia decidit que el president seria el del Vèneto. I aquí hi havia el coqueteig gratuït i una mica absurd, perquè qui tingués accés a la premsa estrangera o italiana ja sabia que el coqueteig era sobrer.

Però el que sí que és ridiculitzar és no donar informació al Parlament. No fem coses, diguem-ne, *baladís* sobre la política. A part d'aquesta broma, encertada o no —i li he donat les dades d'hemeroteca per comprovar-la—, sobre la presidència de l'ARE, ridiculitzar l'ARE i el Parlament és tenir aquest Parlament absent d'aquesta activitat. O no? Vostè ens diu que és molt important, i jo també li ho he dit —i ho subratllo—, però aleshores és incoherent dir que és molt important i no informar el Parlament de Catalunya. Perquè insisteixo que el càrrec que s'ostenta en aquesta assemblea no és res més que el càrrec en

funció de President de la Generalitat. Diferent és el cas del Consell Consultiu dels Poders Regionals i Locals, que ja li plantejem, i esperem d'aquest consens una moció amb què puguem treballar, perquè no sigui només d'experts, sinó que s'hi estigui en funció de la representació política.

Per tant, aquest Diputat no té mecanismes en aquest Parlament, no rep aquesta informació... Se'l convoca, a través del seu Grup parlamentari, a formar part del Patronat Català Pro Europa. Senyor Alavedra, també reconeixerà vostè que aquesta convocatòria s'ha fet —ara em pot fallar la memòria— fa un any i mig, com a molt —mana el benefici per a vostès— fa dos anys: ens podríem remuntar, com a molt, al 88; començant per aquí, és a dir, vuit anys sense aquest plantejament.

Segona qüestió: hi ha una discrepància de criteris. Vostè creu, vostès creuen que la participació dels grups parlamentaris s'ha de donar en el Consell Consultiu, i nosaltres plantejem un graó més, i entenc la seva resposta, que no el consideren —i aquí quedarà la discrepància. Plantejem que, si hi ha una institució que és l'única, política, que el Govern ha creat —fora de les administratives pròpies del Govern— per treballar en el tema europeu —és l'única, eh?—, nosaltres entenem que, si és política, no sigui partidista. I avui, la Secretaria General d'aquest Patronat està en mans d'un eurodiputat d'un grup concret, i, per tant, que en aquests òrgans de govern hi hagués pluralitat, si és que el tema Europa és un tema plural i unitari. No estem parlant de la posició sobre el racisme, o sobre els fons estructurals, o sobre una..., no, no estem parlant d'una política concreta europea, estem parlant de la política europea. Si aquest és un tema unitari, seria lògic que..., no a nivell de consulta: és que aquest Parlament és un consell consultiu?, és que només ens tenen per a consulta? Aquest Parlament és corresponsabilització del Govern de Catalunya; ho diu l'Estatut: «Impuls del Govern de Catalunya». En la seva concepció, sí que de vegades cauen en la temptació de pensar que aquí només s'ha de venir a consultar, si és que s'hi ha de venir; perquè amb l'ARE, ni a això, ni a consultar, ni a informar. Per tant, no fem jocs de mans sobre el tema del consens.

Ens trobaran en primeríssima línia, com ens hi troben al Parlament europeu —o com els trobem també a vostès—, en temes que ja els he citat: institucionalització de les regions, lingüístics, etcètera. Però ho trobem a faltar a Catalunya. I celebrem, si interpretem bé les seves paraules —malgrat que continuï aquesta discrepància sobre el Patronat—, que ara sí que n'hi haurà, a Catalunya. I li anunciem que, en aquest sentit, nosaltres plantejarem mocions buscant el màxim de consens —i sap perfectament, i no fem jocs de paraules, que hi ha fins i tot fases de negociació sobre les mocions— en temes institucionals: sobre el poder regional, sobre la Carta Social, sobre el procés constituent, i també en temes que potenciessin els instruments catalans per participar a Europa, no només aquells que ens queden més lluny, perquè també seria paradoxal que demà vostès fossin unitaris i busquessin el consens en declaracions genèriques sobre Europa i no ho fossin quan els toquem les institucions —que són de tots, que són de tots— i les volguéssim fer més plurals; seria una mica una paradoxa, senyor Alavedra. O sigui, molt unitaris quan parlen d'allò que està ben lluny, i on no podem incidir directament i, en canvi, no ho som aquí.

Nosaltres hem entrat en temes de crítica de l'acció de govern; és clar, som al Parlament de Catalunya i el Parlament ha

de fer seguiment i impuls del Govern; crítica i alternativa, i hem entrat sobre els tres elements que vostè ha citat: infraestructures, investigació i empreses i formació. I hem entrat en dos més, un dels quals ha citat en la seva rèplica, l'agricultura; un no l'ha citat, jo li tornaria a deixar damunt de la taula: medi ambient; és o no un tema europeu?; hi ha o no una importància en aquesta temàtica?; hi ha o no un desfasament seriós en temes de medi ambient i en la política del Govern a Catalunya? I en aquest sentit també recordar-li, que és potser l'únic moment que vostè ha practicat una vella tàctica de Convergència i Unió, des del Govern de Catalunya en aquesta tribuna, l'única vegada que ho ha fet: «la culpa a Madrid, en el tema d'agricultura.»

Escolti'm, miri, el Tractat d'Ingrés al Mercat Comú té aspectes molt defectuosos per a l'agricultura, i vostès no en són els responsables directes, ni de molt, i jo li ho he dit; però no defugi les responsabilitats que tenen —i que també tenim els altres—, però primer, en primer lloc, vostès, del necessari procés de transformació del camp català, de canvi de mentalitats, d'estructures comercials i de finançament, no barregeu les coses, relativitzem-les, posem-les al nivell que els corresponen. Demanem les responsabilitats adequades i escaients a cada cas, però no les deixem de banda.

I, per últim, senyor Conseller, nosaltres, que estem pel Mercat Únic, per la cohesió social, pel reequilibri territorial, per la no-unió política, sinó per la federació política europea, ens agradaria que el Govern de Catalunya —si no vol aprofitar aquest debat, que seria el moment escaient, ho fes en una altra ocasió— ens expliqués quin és el paper que vostès creuen que Catalunya ha de jugar en aquesta futura Europa, ja sigui el President de la Generalitat, ja sigui vostè, podria explicar-ho; si no, buscarem altres mecanismes com una interpellació ordinària, senzilla, per veure si hi ha aquesta resposta que es busca per part de vostès, d'uropeïtzar el Parlament.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ribó. Pel Grup parlamentari Socialista, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Higin Clotas. *(Pausa.)*

El Sr. CLOTAS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, crec que la meua intervenció serà relativament diferent a altres intervencions que han pronunciat grups parlamentaris d'aquesta Cambra, i s'ajustarà molt, crec, als propòsits que ahir el senyor Conseller manifestava sobre la seva intenció del que havia de ser aquest debat. I això serà així perquè la nostra intenció és que davant dels fets i dels esdeveniments vertiginosos, importantíssims, que estan succeint en l'entorn de la Comunitat Econòmica Europea; per exemple, aquest matí, com ha recordat el senyor Alavedra, llegíem que Suècia havia demanat la incorporació a la Comunitat Europea, que el ministre italià De Michelis, aquest matí, en els mitjans de comunicació italians, aventurava ja la hipòtesi —bastant real, crec jo— d'una comunitat europea l'any 95, ja no dels dotze, sinó dels divuit, amb els altres països de lliure mercat i lliure canvi, i aventurava la hipòtesi de l'any 2000, d'una Europa comunitària, amb vint-i-quatre països, comptant, per tant, la resta de països de l'Europa central i oriental.

Dic, davant de tots aquests fets vertiginosos i d'aquesta magnitud i importància, creiem que la utilitat d'aquest debat, l'objecte d'aquest debat no és el debat sobre l'acció concreta del Govern de la Generalitat en matèria d'integració europea, sinó

que per a nosaltres, almenys, és dissenyar quins són els eixos essencials que avui ens trobem davant el gran repte comunitari i quins són els esdeveniments que previsiblement en un futur immediat se'ns abocaran a sobre; esdeveniments que, sens dubte, afectaran Catalunya. Per tant, aquest és el nostre propòsit essencial d'aquest debat, i serà el propòsit de la meua intervenció.

Permeti'm, a l'inici d'aquesta intervenció, que em sumi, també, en nom del meu Grup parlamentari, al que han fet altres grups parlamentaris, de saludar amb satisfacció l'acord pres ahir pel Parlament Europeu de donar suport a la proposta de reconeixement del català. Crec que això, efectivament, té un valor molt important; nosaltres ho reconeixem; n'estem satisfets. Vull recordar que va sortir també del Parlament de Catalunya, i amb una posició d'unanimitat, una resolució simultània del mateix caràcter, que tots els grups van impulsar, i manifesto també la satisfacció perquè al suport gairebé general o molt majoritari del Parlament Europeu s'hi hagi sumat, d'una manera decisiva, el Grup Socialista, que, com tots vostès saben, és el grup més nombrós d'aquella Cambra.

Crec important començar per analitzar quin és el moment actual de la construcció europea. Si analitzem els canvis, que s'estan produint a Europa, treurem moltes conclusions d'índole molt diversa, però majoritàriament positiva, ja que són d'una extraordinària magnitud i s'aboquen cap a la via pacífica a la democràcia, al respecte de les llibertats fonamentals, als drets humans i a la reducció dels armaments. I si els considerem des de la perspectiva del nostre país, una de les conclusions seria l'encert de la classe política espanyola de la democràcia, que va optar per incorporar Espanya a les organitzacions europees, encara que alguna d'aquelles fases no estigués exempta de polèmica. En tot cas és bo recordar els encerts col·lectius, i en aquest sentit Espanya ha estat l'únic país de la Comunitat Europea on tots els grups parlamentaris van votar l'adhesió favorable als tractats comunitaris, cosa que no feia sinó reflectir el consens general que es donava a la societat per a la normalització de la nostra presència en l'escenari internacional.

A Catalunya la societat s'ha manifestat clarament i reiteradament per la incorporació a les organitzacions europees. Aquí el consens a favor d'Europa també compartia la identificació que es feia en la resta d'Espanya: Europa i llibertat, Europa i democràcia, Europa i benestar. I, a més a més, hi afegia unes tradicionals sensibilitats europeïstes, que tenen fonaments culturals i socials, que van més enllà de l'explicació per la simple proximitat geogràfica de Catalunya a l'Europa transpirinènica.

Quan Espanya, amb Felipe González, va presidir els consells de la Comunitat durant el primer semestre de 1989, fa poc més d'un any, i tenia com a objectiu, li tocava impulsar els dossiers comunitaris, el gran objectiu aleshores comunitari era, en primer lloc, fer avançar la construcció del Mercat Únic interior per al 1992, i, en segon lloc, aprofitar els avantatges que se'n derivaven, per introduir-hi importants avenços institucionals, vinculats sobretot a l'establiment de la unió econòmica i monetària. I si es pot afirmar, com així ho han fet moltes fonts reconegudes, que la presidència espanyola va complir amb gran eficiència les seves responsabilitats, avui la situació del context europeu i del mundial és ben diferent i les responsabilitats i els objectius de la Comunitat han fet un important salt qualitatiu endavant.

És, precisament, a partir del juny del 89 que s'acceleren els canvis i apareix allò que pot ser considerat, sense cap mena de retòrica, l'establiment d'un nou ordre europeu, del qual destaquen la unificació alemanya, les transicions a la democràcia i l'economia de mercat dels països de l'Europa central, oriental i de la Unió Soviètica, la primera reducció real de forces convencionals a Europa i la primera institucionalització, extraordinàriament important i innovadora, de la Conferència de la Seguretat i la Cooperació a Europa. Cadascun d'aquests fets és prou important en si mateix; junts constitueixen un canvi d'escenari només comparable al que va tenir lloc després de les dues darreres guerres europees, amb l'enorme avantatge, pel que fa al d'ara, que el nou escenari que es dissenya ens mostra una composició no de divisió política i de separació radical entre els sistemes econòmics, sinó de reconciliació i d'homogeneïtzació d'estructures. Ara «prima» la unitat i la cooperació, en comptes de l'escissió i de l'enfrontament.

Dit això, s'ha de fer constar, no obstant, que existeixen problemes greus i incerteses preocupants. D'una banda, les transicions a la democràcia i a l'economia de mercat dels països de l'Est, difícils, com tota transició, es veuen complicades pel fet que ambdues transicions han de ser simultànies, i perquè les estructures comercials, les comunicacions i els serveis, en general, d'aquest països són marcadament insuficients i obsolets. S'hi dona, a les transicions, una altra complicació important, i és que la caiguda de les dictadures ha deixat al descobert velles qüestions nacionals i ha revifat velles ferides que només la democràcia i el diàleg, en la recerca de fórmules de convivència, podran superar i resoldre.

El potencial de desestabilització interna, i fins i tot europea, que contenen situacions com la de Iugoslàvia i altres països, ens haurien d'inquietar a tots, ser un toc d'atenció igual que preocupa i inquieta el Consell Europeu. Ha estat una sort, i així ho hem de reconèixer, per a aquells països que existís la Comunitat Europea, la qual se'ls apareix com una referència d'unitat, de progrés, de cohesió, en un moment que tals requisits els són vitalment necessaris per subsistir.

La resposta de la Comunitat Europea a tots aquests canvis ha estat coratjosa i solidària. La Comunitat ha resolt incorporar directament l'antiga República Democràtica Alemanya, fer avançar la unió econòmica i monetària, relançar la unió política europea i ajudar els països de l'Europa central i oriental i la Unió Soviètica. Avui mateix comencen a Roma les conferències intergovernamentals tendents a la revisió dels tractats comunitaris: la de la unió econòmica i monetària i la de la unió política europea; conferències que probablement tindran una llarga durada; tractaran d'unes matèries, per tant, i d'uns aspectes molt amples; cap d'ells ens és aliè, però n'hi ha uns que pel seu caràcter de definició i d'orientació general ens interessen sempre o que per les seves conseqüències econòmiques i institucionals ens afectaran més directament que d'altres. Permeti'm, per tant, que em refereixi a aquests d'una manera més especial.

S'ha parlat durant aquest debat, llarg debat, de qui construeix Europa i com es construeix Europa. S'ha dit: «Les competències de què disposen les comunitats europees els han estat majoritàriament atribuïdes pels Estats membres, en una voluntària decisió de construir conjuntament un nou espai supranacional.» Els Estats són, doncs, el primer agent de la construcció

europea i per Estats s'ha d'entendre tant els governs centrals com els parlaments federals, corts o assemblees generals, que representen una primera de les legitimitats democràtiques que concorren en la construcció comunitària europea. Resulta, però, que els Estats membres de la Comunitat Europea, igual com els altres Estats europeus, són el fruit d'un procés històric comprensiu de realitats nacionals, lingüístiques, culturals o regionals, que en uns casos tenen una plasmació institucional i en altres no. Hi ha situacions, com és ara la nostra, en què, a més a més de la legitimitat democràtica, que representen les Corts Generals, hi ha la que representen els parlaments autonòmics, el Parlament de Catalunya.

Aquesta parcel·la de legitimació democràtica, com les que es donen de manera semblant en altres països de la Comunitat, ha de comptar també amb la construcció europea, com més endavant intentaré precisar. Després hi ha les institucions comunitàries, com a agents de la construcció d'aquest espai europeu, el que s'anomena el triangle institucional: el Parlament Europeu, el Consell de Ministres i la Comissió Europea, que tenen, sens dubte, un protagonisme cabdal en els avenços de la construcció europea. I s'hi ha d'afegir, naturalment, el Consell Europeu, que exerceix la funció d'àrbitre, de garant, de promotor i de director d'un aprofundiment coherent de la integració.

En aquests moments és objecte de debat —i d'un debat important— en els fòrums europeus, comunitaris, el caràcter que ha de tenir la modificació de les institucions comunitàries en la lògica de l'enfortiment de la seva legitimitat democràtica. El Grup Socialista creiem que és necessari que es produeixi aquest enfortiment. Considerem convenient l'augment de les competències del Parlament Europeu en el camp legislatiu i en el camp pressupostari. Dotar, per tant, el Parlament Europeu d'instruments que li permetin de fer més aprofundidament la seva funció legislativa i pressupostària.

Dit això, no és gratuït afirmar, però, que això s'ha de fer sobre la base del consens. L'equilibri del triangle institucional al qual m'he referit és absolutament preciós i delicat. D'ell depèn, en el fons, la mateixa construcció comunitària. Tota innovació en aquest equilibri ha de sotmetre's a una prèvia pràctica, una evolució i una sedimentació. Recordem que el Consell Europeu, que tan eficaç està resultant com a motor i director de la Comunitat, i que convé que obtingui el màxim suport en la seva realitat de director d'aquest procés, no s'institucionalitza fins després de l'experiència en el seu funcionament de més de quinze anys de pràctica activa.

Quin és o quin ha de ser el paper i la participació de les regions i les entitats locals en la construcció europea? El terme «regió» és el terme genèric que s'utilitza a Europa per identificar les col·lectivitats territorials immediatament subestats. Per tant, és aconsellable acceptar una homogeneïtzació terminològica que, tanmateix, és evident que comprèn situacions diverses, tant pel que fa a les realitats contemplades com al seu reconeixement institucional.

L'heterogeneïtat regional europea és molt gran, s'ha dit. Va des dels *länder* alemanys, que són culturalment i lingüísticament uniformes, i que es troben en una cota competencial molt alta, fins als consells regionals francesos, passant per les regions italianes, belgues, i les comunitats autònomes espanyoles, sense oblidar situacions també molt específiques com les d'Escòcia, Gal·les o Còrsega, ni oblidar tampoc Estats com Dina-

marca, Grècia, Irlanda, Luxemburg, els Països Baixos i Portugal, on no hi ha un reconeixement de fet regional per diverses raons històriques i estructurals.

Aquesta heterogeneïtat que en el pla institucional es pot concretar en l'existència o no d'una representació parlamentària regional, s'ha de tenir necessàriament en compte a l'hora de considerar la participació de les regions com a tals en les comunitats europees, tant en la fase ascendent, en l'elaboració dels criteris dels òrgans de l'Estat prop de la Comunitat i decisoris, com en la fase descendent, en la transposició a l'ordre intern de les directives i normatives comunitàries.

Hi ha un principi comunitari consagrat per la pràctica que ha provat la seva bondat: es tracta de la marxa homogènia en la construcció comunitària. O, dit d'una altra manera, el rebuig gairebé general a una construcció europea a dues o a tres velocitats. L'èxit de la comunitat consisteix a fer progressos; lents, potser, però homogenis, compartits per totes les parts. Aquesta estratègia s'ha demostrat encertada; no s'hauria de trencar ni per dalt ni per baix. S'ha d'articular, doncs, una participació de les regions que eviti el risc de crear una Europa regional a dues o tres velocitats. A l'Europa comunitària hi ha cent seixanta regions, de les quals només seixanta tenen representació parlamentària, i poc més de la meitat d'aquestes, capacitat legislativa.

No es dona, doncs, una correspondència entre regions socioeconòmiques i regions institucionals, i això fa que moltes regions, en una Europa regional amb diferents velocitats, quedessin absolutament fora de joc.

Què passa, però, en les regions on es dona una legitimació democràtica, com els *länder* alemanys, les regions belgues, les italianes, les comunitats autònomes espanyoles, on s'afegeix, a més a més, un sostre, un teixit competencial força important? D'entrada, a fi d'evitar un malentès, s'ha de precisar que en cap de les regions europees, tinguin o no tinguin representació parlamentària regional, els seus ciutadans no deixen de participar activament en la construcció comunitària; ho fan com tots els ciutadans europeus comunitaris, a través de l'Estat respecte i dels seus parlaments o corts generals, i a través del Parlament Europeu. Vull recordar, per exemple, que Catalunya envia quaranta-sis diputats i setze senadors a les Corts Generals, i vuit diputats al Parlament Europeu. Per tant, Catalunya participa avui en les dues legitimitats democràtiques de les institucions comunitàries: la que deriva dels parlaments o assemblees de l'Estat i la que deriva directament del Parlament Europeu, igual com hi participen Baviera, la Llombardia, Flandes o Escòcia.

Cada Estat resol, segons el seu ordenament jurídic intern o la pràctica interna, la participació de les seves regions en la formació de la voluntat dels òrgans estatals, allò que se'n diu «la voluntat de l'Estat», quant a les decisions que afecten matèries en què les regions tenen competències o interessos directes i en què les comunitats hi intervenen.

En el cas d'Espanya —s'ha citat aquí, potser amb no prou coneixement— s'ha establert el sistema de les conferències sectorials de cooperació com a via per a la participació de les comunitats autònomes. A la reunió de la Conferència Sectorial per a Assumptes Relacionats amb les Comunitats Europees, que va tenir lloc el 16 de març de l'any passat, es va arribar a un acord important amb el parer unànim de tots els membres de la Conferència sobre els principis bàsics que havien de presidir la

interpretació de les repercussions d'adhesió en les relacions Estat - comunitats autònomes davant de la Comunitat Europea.

Jo crec que, per la importància orientadora que tenen i per la unanimitat amb què es va definir, val la pena assenyalar quins eren aquests principis bàsics. Primer, l'Estat, a través de les Corts Generals i del Govern, exerceix la competència exclusiva en matèria de relacions internacionals, cosa que comporta un principi d'unitat d'acció a l'exterior en el qual s'ha d'inserir necessàriament l'activitat exterior de les comunitats autònomes.

Segon, l'adhesió d'Espanya a les Comunitats Europees no ha d'alterar l'equilibri competencial establert en la Constitució i els estatuts d'autonomia.

Tercer, qualsevol actuació, tant de l'Estat com de les comunitats autònomes, ha de respectar el principi de lleialtat constitucional. Si, per tant, des del nostre ordenament constitucional, queda clar que el subjecte de les relacions amb les comunitats europees és únicament l'Estat, per a les mateixes comunitats també només existeix jurídicament l'Estat. Ara bé, que les regions no siguin objecte o subjecte de dret internacional no vol dir que no hi hagi una dimensió exterior de les competències autonòmiques. La integració comunitària mateixa i l'increment enormement positiu dels fluxos de relacions de tota mena —l'era de l'obertura, com es pot anomenar el nostre temps— fan que les comunitats autònomes, i també les ciutats en moltes ocasions, puguin i hagin d'estendre les seves activitats més enllà de les fronteres estatals i, fins i tot, de les fronteres comunitàries. Aquesta acció exterior de les comunitats autònomes serà més profitosa per a l'interès general si també s'insereix en el marc de la col·laboració amb l'Estat.

En el camp de l'acció exterior, la Generalitat ha adquirit una experiència important i en certs aspectes capdavantera. També l'Ajuntament de Barcelona pot ser considerat capdavanter en l'acció exterior. Ha estat un dels promotors del moviment d'eurociutats que reuneix algunes de les ciutats més dinàmiques d'Europa i avui la ciutat de Barcelona constitueix el centre natural del Mediterrani occidental, i la projecció que per a Catalunya —i per a Barcelona, naturalment— oferirà la celebració dels Jocs Olímpics és un element clau de la projecció exterior que podem aprofitar.

És sobre, per tant, els principis bàsics abans indicats que s'ha d'establir una estreta col·laboració entre els òrgans de l'Estat i les comunitats autònomes per garantir la participació d'aquestes en la formulació de la voluntat de l'Estat i dels criteris de les institucions comunitàries, i que en una primera fase, amb independència de les reformes en estudi avançades per convertir el Senat en una cambra territorial, podria recolzar en la millora del sistema de les conferències sectorials entre les comunitats autònomes i els òrgans centrals de l'Estat, més enllà o encara que existís també el necessari contacte bilateral entre l'Administració de l'Estat i cadascuna de les comunitats autònomes, però creiem essencial el nucli conjunt d'aquesta conferència en una més gran i imprescindible coordinació entre si, i amb l'enfortiment —i amb l'enfortiment— de l'actual Consell Consultiu de les Entitats Regionals i Locals en la Comissió Europea, que té un sentit i unes possibilitats no prou conegudes i probablement no prou aprofitades.

El Consell Consultiu —i crec important que se sàpiga, i per això m'hi referiré molt breument— consta de dues seccions: una, integrada per representants de les regions i, l'altra, per repre-

sentants de les collectivitats locals. La Comissió Europea el pot consultar sobre qualsevol qüestió relacionada amb el desenvolupament regional. Per tant, un dels aspectes més positius d'aquest Consell Consultiu és que incorpora els representants de les collectivitats locals, les quals també tenen legitimitat democràtica i competències en moltes matèries que poden resultar afectades per l'acció comunitària. Permetin-me que els digui, en relació amb la legitimitat democràtica de les corporacions locals, que mentre moltes regions tan sols tenen una representació de caràcter administratiu, no hi ha cap ciutat que no tingui un consell elegit directament per sufragi; per tant, té una legitimitat democràtica total per participar també en la coordinació prop de les decisions comunitàries sobre les matèries que afecten els interessos de la seva comunitat.

El Consell Consultiu podria veure ampliada la seva funció consultiva també al Consell de Ministres de la Comunitat en totes les matèries en què pot ser consultat per la Comissió, i en què aquesta és consultada o requerida pel Consell de Ministres, i aquesta seria una afirmació que, per altra banda, fa ben pocs dies un membre del Govern de l'Estat també va pronunciar en el mateix sentit.

L'altra vessant, ja apuntada, és la de la participació de les comunitats autònomes en el procés comunitari d'integració en la fase descendent; és a dir, en l'aplicació interna de la normativa comunitària, que segons el Tribunal Constitucional ha d'aplicar-se en funció de les regles generals de distribució de competències entre els òrgans centrals i els autonòmics, i presidida també pel principi de col·laboració. En aquest punt —i el senyor Alavedra ahir s'hi va referir—, en el moment en què el Parlament de Catalunya va cedir, en delegació legislativa, al Govern de la Generalitat l'aplicació de normatives comunitàries sobre les lleis d'aquest Parlament, ens recordava, el senyor Alavedra, que se'n van modificar cinc. En aquest punt vull fer un toc d'atenció perquè siguem molt curosos, en primer lloc al Govern, naturalment, per fer una tasca d'adequació de les normatives i les directives comunitàries a la nostra legislació. S'ha acabat l'època de gràcia d'Espanya davant els fòrums comunitaris, i convindria no caure en l'error que per falta de preparació en l'adequació legislativa ens comencessin a caure —cosa que fóra probable— expedients d'advertència sobre la manca d'adequació.

Quin és el lloc de Catalunya a l'Europa comunitària, i quin és l'impacte de la integració comunitària a Catalunya? Sovint s'alludeix —i s'ha fet durant aquest debat— a l'uropeïtat de Catalunya i al paper de Catalunya com a motor regional. En algunes d'aquestes al·lusions, l'uropeïtat de Catalunya es fonamenta en la singularitat del seu origen com a país i en la fidelitat de Catalunya, al llarg de la història, a l'Europa ultrapirinenca com una manera de transcendir la realitat subpirinenca.

En canvi, rarament es parla —i fóra bo que ens hi acostumésim tots— del grau d'uropeïtat dels indicadors bàsics de les nostres estructures i de les nostres condicions culturals i ambientals; és a dir, en quina posició se situen els nivells mitjans d'una sèrie d'indicadors significatius de les estructures i de la qualitat de vida de Catalunya respecte als nivells mitjans de l'Europa comunitària.

L'uropeïtat d'avui ha de basar-se en l'aportació real a la construcció europea, que és quelcom més que la participació a les institucions comunitàries; s'ha de basar en l'aportació cultu-

ral, per exemple en el funcionament del sistema escolar, en les infraestructures museístiques i bibliotecàries, en els índexs de lectura, etcètera; s'ha de basar en l'aportació tecnològica, per exemple en les innovacions registrades anualment o introduïdes en els processos productius i en la investigació universitària o sectorial; s'ha de basar en l'aportació del producte interior brut per habitant, per exemple, de quina renda real pot disposar el ciutadà de Catalunya; s'ha de basar en l'enfortiment de la identitat europea, per exemple, què es fa des de Catalunya per fer progressar l'assumpció de la identitat europea, o què es fa perquè els nostres conciutadans siguin conscients d'aquesta identitat.

Seria molt positiu per a aquesta finalitat campanyes específiques d'explicació. Per exemple, seria molt positiu que s'expliqués bé quins són els ajuts que en indústria, en agricultura, en ramaderia, etcètera, es reben via fons estructurals; campanyes, per tant, d'explicació de les repercussions i les conseqüències més immediates en els ciutadans del que suposa la nostra incorporació plena a la Comunitat Europea.

S'ha difós la idea —i se n'ha parlat avui, i el senyor Alavedra ahir va trencar aquesta concepció, i jo li ho agraeixo— de Catalunya com una regió europea rica, cosa que pot portar conseqüències negatives a l'interior del país i crea una falsa imatge i opinió sobre Catalunya entre les autoritats i els funcionaris comunitaris. La realitat —ho sabem tots— és una altra.

Pel volum total del PIB, Catalunya és una gran regió econòmica. D'acord amb dades recents d'EUROSTAT, l'any 89 tenia un PIB de 51.390 milions d'ecus. Això significa que és la primera comunitat autònoma d'Espanya —Madrid, que ve darrera, en té 41.700—, pel seu pes econòmic és la quinzena regió econòmica de la Comunitat. Té al davant sis *länder* de la República Federal d'Alemanya, per ordre d'importància: Renània del Nord-Westfàlia, Baviera, Baden-Württemberg, Hessen, Baixa Saxònia, Renània-Palatinat; quatre regions italianes: Llombardia, Lazio, Piemont i Vèneto; tres de franceses: Île-de-France, Rhône-Alpes, Provença-Côte d'Azur, i el Gran Londres. És, per tant, la quinzena regió de la Comunitat.

S'ha de dir, no obstant, que les altres regions motor que ens acompanyen d'Europa, les altres tres conegudes, són molt més fortes econòmicament que Catalunya: Baden-Württemberg té un PIB de 163.000 —per tant més del triple— milions d'ecus, Llombardia en té 144.000, el triple, i Rhône-Alpes en té 75.000, un 25% més.

En canvi, l'altra cara de la moneda, el nivell relatiu del PIB per habitant és més reduït. Catalunya té una població més alta que set de les catorze regions que la precedeixen en volum del PIB. El seu PIB per habitant és baix en termes relatius en el context europeu: l'índex és 85, considerant igual a 100 la mitjana comunitària. Ocupa el lloc 122 de cent seixanta regions europees, és a dir, en té cent vint per sobre, i només quaranta-quatre regions per sota, i aquestes quaranta-quatre regions gairebé totes —amb excepcions que també va dir ahir el senyor Alavedra— són de Grècia, Portugal i Espanya. Per tant, en la relació de PIB per habitant la nostra situació és molt baixa, o és baixa. La distància, per tant, que separa Catalunya de la mitjana comunitària és més alta que la que separa Catalunya de la mitjana espanyola.

Tot això hauria de servir per no caure ni en cap triomfalisme ni en cap pessimisme respecte a la situació relativa de Catalun-

ya, i també per posar de manifest que la idea d'Espanya com un país d'acusades diferències regionals —que és cert— on les regions més riques ho són molt no és exacta. El problema d'Espanya és que totes les comunitats autònomes són pobres en termes relatius i estàndards europeus.

No obstant això, l'economia catalana està, però, en bones condicions per seguir escurçant distàncies amb les regions europees més desenvolupades, que són el nostre marc de referència. En aquest repte europeu serà decisiva la continuïtat d'una política econòmica que ha acreditat suficientment la seva capacitat per dissenyar quadres macroeconòmics que des de fa anys permeten al conjunt de l'economia espanyola mantenir unes taxes de creixement sensiblement superiors a la mitjana comunitària, i és aquesta política la que ha incentivat, també adequadament, la modernització de l'aparell productiu i la seva adaptació per competir amb el Mercat Únic Europeu.

El procés d'integració europea implica uns límits força estrictes no només per a la política econòmica de l'Estat, sinó també per a la política econòmica de la Generalitat en augmentar la interdependència de tot l'espai econòmic europeu. El camp de la política econòmica que continua oferint marges importants de maniobra és el de la política d'oferta, particularment en allò que fa referència a la generació d'economies externes per les empreses. Des d'aquest punt de vista, tenen un paper estratègic les actuacions públiques en l'ordenació del territori, en la dotació d'infraestructures, en la formació del capital humà i el foment i la difusió de la innovació tecnològica.

Catalunya necessita realitzar un esforç inversor important i durador en aquests àmbits, que, altrament, representaran cada cop més unes serioses limitacions pel al seu desenvolupament econòmic. La sortida de la crisi ha consolidat un model d'una Catalunya concentrada en el seu litoral amb tendència a estabilitzar la situació de congestió en aquestes zones i de despoblament a la resta del territori. La dotació d'infraestructures i apropaments a les comarques —i sobretot a les comarques més deprimides— i la integració de les zones rurals a la dinàmica econòmica i social del conjunt són necessitats, per tant, urgents. Les importants diferències entre les comarques reflecteixen un notable desequilibri i un desigual desenvolupament econòmic; cal —considerem nosaltres— elaborar plans d'actuació amb fortes inversions que ajudin l'equilibri i corregeixin aquestes desigualtats territorials. L'economia i la societat catalana han de recuperar cultura industrial i tècnica comproment els seus agents en la tasca de millorar les condicions i el clima en què les societats més avançades estimulen la innovació tecnològica i forneixen la seva joventut d'una sòlida formació professional i científica.

Hi ha una cita inapel·lable per a la indústria de Catalunya. La indústria és un punt fort de la nostra estructura productiva, ja que porta, crec que és el 43,4% del producte interior brut de Catalunya i representa el 25% del total de l'industrial espanyol. Aquesta cita és el Mercat Interior Únic de 1993, que suposarà la supressió de les fronteres aranzelàries i tècniques en els productes industrials.

Cal dedicar també especial atenció a la petita i mitjana empresa, perquè no solament per les característiques del territori i la tradició industrial de Catalunya poden contribuir decisivament al reequilibri comarcal, sinó perquè dependrà de la capacitat que tinguin per adaptar-se a les noves condicions que

resistiran bé o malament l'impacte de 1993, i jugarà molt al seu favor la informació, l'assessorament i l'assistència que els proporcioni l'Administració. Hem rebut un informe —és relativament recent— del Patronat Català Pro Europa, on fa una enquesta a prop de la petita i mitjana empresa de Catalunya i on manifesta amb un percentatge molt elevat, en un 80%, la seva situació de manca d'informació, d'assessorament, d'assistència tècnica, etcètera. Crec que aquest és un element, que el Govern de la Generalitat deu conèixer perfectament bé, que convé corregir.

I finalment es tracta de quina Europa comunitària volem. La construcció de l'espai comunitari europeu necessita el consens —ho hem dit— per avançar globalment i homogeniament, encara que el nivell d'integració que s'ha arribat permet ja un avenç important, que és l'aplicació del principi de les majories en determinades decisions i polítiques. El consens per Europa no s'ha d'entendre només com un sistema d'acord dels Estats i de les institucions comunitàries, sinó que ha de ser també una actitud i una pràctica de totes les forces polítiques i socials. Europa s'ha fet fins ara sobre la base d'un diàleg permanent i és just recordar que a Catalunya aquest diàleg precís ha tingut una gran tradició que continua viva: permetin que recordi una institució com és el Consell Català del Moviment Europeu, que reuneix partits parlamentaris, ajuntaments, sindicats, associacions professionals, associacions ciutadanes, membres independents.

Celebrem que el Patronat Català Pro Europa hagi també iniciat, amb els acords que abans el senyor Alavedra ha mencionat —la incorporació d'altres forces polítiques i organismes—, hagi iniciat, per tant, aquest mateix camí de consens i de treball en comú. Haurà de concretar-se a partir d'ara en un programa d'activitats. No vol dir que això culmini les aspiracions que tenim a prop d'aquesta organització, però creiem que és un pas endavant i així ho celebrem.

Tot això no obsta perquè en la construcció europea concorrin i s'expressin sensibilitats diverses que equivalen a propostes d'actuació política diferent de determinades matèries o principis. Permetin que breument exposi una selecció de les nostres específiques sensibilitats en relació amb la marxa real de la Comunitat, allò que segons la nostra posició hauria de rebre una especial atenció en la construcció de l'espai comunitari, que podria considerar-se com un decàleg indicatiu.

La identitat europea: la preservació de la riquesa i diversitat culturals de la Comunitat Europea, particularment en el domini lingüístic, no ha de fer oblidar l'objectiu de promoure la consciència d'una cultura europea comuna amb el propòsit d'enfortir aquesta identitat.

Una comunitat de dret: significa la preeminència del dret amb caràcter general, la primacia del dret comunitari sobre els ordenaments jurídics dels Estats membres i la construcció de l'espai europeu sobre la base de les legitimitats democràtiques que hi participen.

La ciutadania europea: la unió política ha de tenir un subjecte, que és el seu destinatari, i aquest ha de ser el ciutadà europeu; la ciutadania europea proposada pel President del Govern espanyol com a projecte comunitari constituirà l'element d'integració del ciutadà en la unió política. La ciutadania europea seria un complement i no un substitut de les ciutadanes estatals, per tant seria un enriquiment, de manera que com més s'avanci en la unió política més guanys es vinculen a la identitat europea i a la ciutadania europea.

La cohesió econòmica i social: la política de cohesió econòmica i social ha d'evitar que dels desequilibris econòmics sorgeixin desigualtats socials i ha de ser considerada com un dels objectius prioritaris de la Comunitat. Sense cohesió econòmica i social la unitat econòmica i monetària en lloc d'un avenç significaria un retrocés per a les regions menys afavorides i les capes socials més febles; per això la integració econòmica ha de comportar també un reequilibri regional i una redistribució social en un procés simultani.

El reequilibri regional: la unió econòmica i monetària haurà de corregir les importants disparitats entre les regions europees; la política regional de la Comunitat ha de tendir a eliminar les diferències interregionals.

Un pressupost comunitari redistributiu: el pressupost de la Comunitat representa poc més de l'1% del PIB dels dotze. És necessari un canvi fonamental de la concepció global del pressupost per tal de passar a una política pressupostària redistributiva entre regions i grups socials, d'acord amb les necessitats del reequilibri regional i amb la seva dimensió social.

La subsidiarietat: el principi de la subsidiarietat hauria de guiar qualsevol nova atribució de competències a les comunitats europees i comportaria que aquestes duguin a terme les funcions polítiques i programes que puguin ser executats amb més garanties d'eficàcia per les institucions comunitàries que pels Estats membres per separat.

La dimensió ecològica: assegurar un alt nivell de protecció del medi ambient ha de constituir una orientació permanent de les polítiques comunitàries; la dimensió ecològica ha de descendir tots els esglaons de la piràmide comunitària fins a l'esglau local.

La dimensió social: el desenvolupament i la creació d'ocupació ha de ser la primera prioritat en la realització del mercat interior, que s'ha de construir en una estreta col·laboració entre treballadors i empresaris. La formació professional, la salut i la seguretat dels treballadors, la inserció dels joves aturats i la lluita contra l'atur de llarga durada constitueixen elements decisius de la dimensió social de la Comunitat. Celebrem l'adopció, per fi, de la Carta comunitària de drets socials fonamentals dels treballadors.

I la unió europea, que hauria de comprendre totes les dimensions de la comunitat, posant un èmfasi especial —a parer nostre— en les dimensions social i ecològica, i ha de ser el resultat d'un procés progressiu adoptat en comú pels Estats amb el gran objectiu d'incorporar plenament els ciutadans a la construcció europea; al cap i a la fi, aquesta només pot fer-se amb els ciutadans i per als ciutadans.

Finalment, com s'indica a les conclusions del Consell Europeu de Dublín, no podem sinó sentir-nos satisfets dels avenços ja realitzats i els previstos amb vista a superar les divisions d'Europa i a restaurar la unitat del continent, els pobles del qual comparteixen un patrimoni i una cultura comuns.

Per acabar, senyor President, tot el que sigui treballar per enfortir la unitat europea mereixerà l'acceptació del nostre Grup parlamentari. Tot el que fos mantenir les divisions o crear un nou fraccionament comptarà amb la nostra oposició. Seguirem amb interès les conferències intergovernamentals que comencen avui a Roma i aportarem, en la mesura que sigui possible, amb el nostre treball i diàleg amb totes les forces polítiques i socials, la nostra entusiasta cooperació i col·laboració per la

construcció d'una Europa comunitària i democràtica, progressista i solidària.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Clotas. Té la paraula l'Honorable Conseller, senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor President, senyores i senyors diputats, agraeixo la intervenció de l'Il·lustre Diputat senyor Higiní Clotas per les aportacions que ha fet en aquest debat, que em semblen del màxim interès, i més que des de la discrepància des de la reflexió, diguem, intentaré destacar-ne alguns dels aspectes.

En primer lloc, ha començat parlant d'un fet al qual els diversos oradors en aquesta sessió parlamentària han fet referència, que són els «fets vertiginosos», ha dit ell, que estan succeint a Europa; és a dir, l'acceleració produïda per aquestes dues conferències intergovernamentals, per la situació a la qual ens hem referit diverses vegades dels països de l'Est, la petició d'ingrés de Suècia, que pot anar seguida de la petició d'ingrés d'altres països de l'EFTA i la referència que feia a l'afirmació del Ministre d'Assumptes Exteriors italià, senyor De Michelis, sobre unes perspectives que, d'aquí a l'any 2000, són, realment, vertiginoses.

I jo crec que —ho deia ahir— és una gran sort que això ho puguem viure des de dintre. És a dir que per a Catalunya tot això, participar en aquest moviment apassionant, vertiginós, «revolucionari» —entre cometes—, es pugui fer des de dintre..., coincideixo amb el senyor Higiní Clotas que, quan tan sovint ens autocritiquem i ens flagellem, hem de dir que aquest és un encert sorprenent de la classe política de l'Estat espanyol en el seu conjunt i de la classe política catalana, perquè, realment, realitzar en tretze anys el pas d'una dictadura a la democràcia, transformar un Estat centralista en un Estat de les autonomies —encara que puguem, uns i altres, criticar el procés, és igual— i, a més a més, haver entrat a Europa com a membre de ple dret, ja indiscutible, i des de dins poder opinar, poder actuar i viure aquest procés, em sembla que és realment important. Si, a més a més, des de Catalunya s'ha participat en l'inici d'un moviment de les regions d'Europa, encara molt incert, encara molt diferent segons els Estats, i podem, des de Catalunya, aportar un ingredient essencial a la construcció europea, que és el fet regional, tots aquests fets, realment, són importants i demostren fins a quin punt la classe política espanyola i catalana han actuat amb encert.

Recordava el senyor Higiní Clotas —i això val la pena que ho recordem— el que representava Europa per a nosaltres en determinats moments: Europa-llibertat, Europa-democràcia, Europa-benestar. Bé, nosaltres estem en aquesta Europa i em sembla que hem conquerit la llibertat, hem conquerit la democràcia i ara es tracta que participem d'aquest benestar, i veure què hem de fer perquè, aquest benestar europeu, el tinguem, amb tot el que representa de cohesió econòmica i —ho dèiem abans, també— de cohesió social.

El senyor Higiní Clotas ha parlat dels països de l'Est amb una perspectiva que a mi em sembla especialment interessant. Ha dit que..., ha revifat velles ferides de tipus nacional que han sorgit. Jo diria que més que revifar, ha descobert; de fet estem d'acord, però les ferides existien, les ha descobert i ha sorgit de l'Europa de l'Est tot un plantejament de fets nacionals que em sembla que poden ser enormement positius per a la construcció

de l'Europa futura i enormement positius per a Catalunya, perquè —ho dèiem ahir i ho hem dit aquest matí— Catalunya no deixa de ser un fet singular també a Europa. I això, a vegades, és una desgràcia —ser sempre un fet singular—, però pensem que a l'Europa dels sis i després l'Europa ampliada, posteriorment, figuren alguns països —com França i la Gran Bretanya, i potser també Alemanya, encara que Alemanya molt més últimament— que han estat grans imperis mundials, i que han dominat el món en moments determinats i que han imposat la seva llengua i la seva cultura al món. I Espanya també es podria catalogar dins aquests països, i, és clar, són uns països que, de fet —parlo, parlava de França i la Gran Bretanya perquè la incorporació d'Espanya és més recent—, són uns països que, per mentalitat i pel seu passat històric, els costa molt admetre el fet diferencial d'una cultura o d'una llengua minoritària o bé el fet regional o bé el fet de les nacionalitats. I jo crec que, amb l'evolució que hi ha en els països de l'Est i amb el sorgiment d'aquests nacionalismes, que les dictadures que hi havien en aquests països feien que passessin com a inexistents, pot comportar un canvi de mentalitat a Europa que ajudi aquest fet regional o aquest fet, anant més enllà del fet regional —perquè dins de «regió» incloem moltes coses—, d'aquesta transformació cap a l'Europa dels pobles.

Per tant, em sembla que, efectivament, hem de vigilar, d'una manera molt atenta, aquesta evolució dels països de l'Est i valorar enormement positiu el fet que uns Estats tan sòlids, tan consolidats com aquests als quals em referia, hagin transferit competències i sobirania a organismes supranacionals europeus. Què ha passat aquí? Per què ho han fet? És que, realment, la debilitació d'Europa en el context mundial era tan patent i l'«euroesclerosi» de la qual s'havia parlat fa uns anys, els preocupava tant que han hagut de fer aquestes transferències? Les transferències de sobirania mai no es fan de bon grat, però ho han fet per recuperar un espai econòmic europeu, la perspectiva del Mercat Únic, que ha coincidit, realment, amb una recuperació econòmica dins el context mundial d'Europa, realment també sorprenent. És a dir: la vella Europa, l'Europa de l'«euroesclerosi», avui tothom coincideix que és la potència mundial econòmica número 1 del món i la preocupació dels japonesos i dels Estats Units és que no es converteixi en l'Europa-fortalesa; és a dir, en l'Europa que es tanqui en ella mateixa i, per tant, hem de donar —i ho dèiem en el debat anterior— unes garanties d'obertura que Europa vol tenir.

Dins d'Europa tota aquesta concepció de regió és molt variada; fins i tot el senyor Clotas en la seva intervenció hi ha afegit uns conceptes de regions que no havíem citat durant el debat i que són entitats nacionals fortes i que donaran joc i també entitats culturals —jo he apuntat Gal·les, Escòcia i Còrsega. Efectivament, s'hi ha de comptar, i Còrsega planteja la seva identitat dins un Estat tan centralista com el francès, i Gal·les i Escòcia dins d'un país tan lligat i tan «imperial», entre cometes, com la Gran Bretanya. La marxa homogènia —evitar les dues velocitats— em sembla que ens convé.

Bé, sobre el tema de les relacions amb l'Estat, la competència de l'Estat en el camp internacional, segons la nostra Constitució i el bloc constitucional i segons el que Brussel·les demana dels Estats, em sembla que és indiscutible, i, precisament, quan hem tingut algun conflicte amb l'Administració central sobre l'aplicació del dret comunitari a Catalunya, ens diuen: «Oh, és

que nosaltres ho hem de vetllar, perquè nosaltres som els que responem davant Brussel·les; nosaltres som els responsables de Brussel·les. Si vosaltres, comunitats autònomes, no feu el que heu de fer, Brussel·les ens demana explicacions a nosaltres.» És un fet. Però això no pot representar el canvi del repartiment intern que fixa el bloc constitucional, i, amb aquest segon principi, també hi estem d'acord i em sembla que és molt important que en aquest debat, en aquesta Cambra, estem plenament d'acord sobre aquests temes.

I després el principi de la lleialtat, que és, en fi, una mena de concepte que permet el funcionament de totes aquestes institucions i de llimar els conflictes per la via del diàleg i de la transacció, em sembla que també és més important que el recurs constant al Tribunal Constitucional, que en alguns casos també convé tenir, perquè fixa posicions des d'un punt de vista jurídic.

El senyor Clotas ha fet una valoració jo entenc que positiva de la política de projecció exterior que ha intentat fer Catalunya. Catalunya des de la recuperació del seu autogovern ha intentat projectar-se enfora, donar-se a conèixer, això crec que en una economia que s'europeïtza, no únicament s'europeïtza sinó que es globalitza, és enormement important. I deia ahir, en una contesta que jo vaig fer al Diputat senyor Hortalà, que per a aquesta projecció exterior utilitzar la força de Barcelona, capital de Catalunya, la força dels Jocs Olímpics i lligar Catalunya amb Barcelona, capital de Catalunya, per tenir una imatge de conjunt en el món, és una cosa que, durant els propers anys, podrem utilitzar molt fortament perquè, realment, ens dóna unes possibilitats que moltes altres comunitats autònomes i moltes altres ciutats no tindran.

Jo també dono suport a les conferències sectorials i, sobretot, a la Conferència Sectorial de Relacions amb Europa, que permetrà fixar la voluntat de les comunitats autònomes a defensar a Brussel·les i de les conferències sectorials —pròpiament sectorials— dels diversos Departaments, que també permetran a l'Administració central d'actuar en aquest cas. Jo deia que, de totes maneres, valia la pena intentar veure si podríem mantenir una relació bilateral, també, Catalunya - Administració central més intensa sobre els temes europeus.

El senyor Clotas ha dit una cosa important amb la qual jo coincideixo; ha dit: «sobre el tema de l'adequació vull donar una mica d'alerta: s'ha acabat per a l'Estat espanyol l'estat de gràcia». És cert. Hi ha hagut, en aquests moments, per part de les institucions europees, una condescendència pel que feia a l'Estat espanyol, i s'ha acabat per a l'adequació legislativa i s'ha acabat per als ajuts a les empreses. Els ajuts a les empreses, que, curiosament, encara que aquest ha estat un tema de debat molt sovint en aquest Parlament..., Catalunya fa molt poc perquè té pocs recursos, però vostès saben que hi ha comunitats autònomes que, degut al seu sistema de finançament fan d'una manera extraordinària, com són Euskadi i Navarra... Bé, sobre aquests temes d'ajuts a les empreses, també, cada vegada més, rebem, des de Brussel·les, a través de l'Administració central, les peticions d'informació perquè aquests són temes que poden anar en contra de la lliure competència i que, per tant, també aquí l'època de gràcia s'està acabant i això que ens deia el senyor Higiní Clotas, nosaltres, des del Govern de la Generalitat, ho notem, i, per tant, cal que hi estiguem amatents.

Tot el tema de l'europeïtat que s'ha de basar no en el nostre

passat històric..., jo ahir volia fer una referència que al final no la vaig fer sobre..., quan deia els diversos fets, el primer, evidentment, és l'històric, el cultural, etcètera, la voluntat política, el fet de Catalunya marca carolíngia, no?, de l'imperi carolingi, que nosaltres érem europeus en aquell moment quan la resta de la Península no ho era, però jo crec que aquesta és una referència que es pot fer de tant en tant, però que no és la base, evidentment, que ens ha de conduir a l'uropeïtat. A l'uropeïtat, ens hi ha de conduir aquest passat, el fet que som, realment, un país de cultura europea, tenim mentalitat d'europeus —no es discuteix que som europeus—, però què hi aportem en aquests moments? Parlem del present i del futur en l'aspecte cultural, en l'aspecte tecnològic, en l'aspecte de la política social, del benestar, de la identitat europea; és a dir, participem, plenament, en aquesta Europa sense complexos i sense haver de justificar cada moment que som europeus perquè tenim un passat europeu.

Hi ha un altre concepte que m'agradaria recollir, que és aquest concepte que jo crec que ens ha fet bastant mal, potser també ens ha fet bé —el que dic ara és molt ambigu—, aquest concepte d'anar pel món de rics. Anar per Espanya de rics, jo crec que ens ha fet mal, i encara dins d'Espanya té una certa justificació, perquè realment ens situem en el nivell alt de les comunitats autònomes, tot i que, com deia el senyor Clotas, les diferències tampoc són tan grans i les nostres necessitats sí que són molt grans, però és que seria un error també anar per Europa de ric, i en certa manera hi anem, perquè, quan formem part dels quatre motors europeus, amb «regions» —entre cometes— com Baden-Württemberg, Llombardia i Rhône-Alps, i es veuen les seves xifres —com aquí ens recordava el senyor Clotas—, veiem que, dins d'aquest grup dels quatre motors, doncs, quedem una mica com un motor que, a vegades, gira en el buit, no? Però hem de fer els esforços per acostar-nos a aquestes regions europees que són les progressives; és important que siguem la quinzena regió, des d'un punt de vista de producte, però, és clar, quant a nivell per càpita, la 122, ens ha de fer reflexionar moltíssim i fer una cura d'humilitat, i, al mateix temps, reflexionar sobre els grans esforços que hem de fer per recuperar allò que anomenem tots «el nivell europeu» en temes tan bàsics per al progrés com són les infraestructures, la formació i la innovació tecnològiques, la recerca i el desenvolupament. En tot cas, el que sí que s'ha creat a Catalunya és un augment considerable de la interdependència amb Europa, quant a exportacions i importacions, i, aleshores, aquest espai econòmic europeu, aquest futur mercat únic sí que s'ha creat, i Catalunya cada vegada depèn més d'aquest tema.

Petita i mitjana empresa: la manca d'informació, la manca de projecció exterior, les dificultats per projectar-se exteriorment... Jo, ahir, aquest mateix estudi del Patronat Català Pro Europa que ens ha citat el senyor Higiní Clotas, jo el citava ahir, i, per tant, crec que la Generalitat ha fet esforços molt considerables en aquest tema; crec que hi ha uns organismes, com el CIDEM i com el COPCA, que últimament han funcionat bé, però que, evidentment, aquests esforços, els hem d'intensificar. I és normal que el petit i el mitjà empresari sempre digui: «Em manca informació»; sovint també hi ha una part de responsabilitat seva, oi?, però hem d'intensificar aquest assessorament i aquesta informació, i, sobretot, el suport del COPCA per a la projecció exterior de les petites i mitjanes empreses i perquè els ajudem a trobar xarxes de distribució a Europa i al món; perquè

una de les característiques d'Europa, econòmicament, és que mai oblida la projecció al món. És a dir, Catalunya tampoc l'ha d'oblidar.

Sobre el tema de la regió, jo crec que el fet que el Grup Socialista, que comparteix responsabilitats de govern a nivell de l'Estat, coincideixi amb aquest organisme de les regions, de tipus consultiu, que jo exposava ahir que ha de ser cada vegada més operatiu, però que, per facilitar l'acord i la confluència, que em sembla que en aquests temes és essencial, jo deia que fos inicialment consultiu, i després estava descrivint quins passos pot fer per ser operatiu, i ens citava el senyor Clotas el fet que el Consell de Ministres també pugui consultar, no únicament la Comissió, sinó també el Consell de Ministres, aquest organisme, en fets que afectin les competències de les regions..., nosaltres anàvem més enllà, en el sentit que en les reunions del Consell de Ministres hi poguéssim haver un representant de les regions quan es tractessin temes que afecten les competències de les regions. Potser aquí hi ha una petita diferenciació, però, en tot cas, en el temps, en el *timing*.

Però jo crec que, finalment, per acabar, jo voldria dir el que deia abans, contestant el senyor Ribó: que intentar trobar un consens de tota la Cambra en temes com els europeus, que coincideixen en la projecció exterior essencial de Catalunya en aquests propers anys, en els anys noranta, em sembla que, políticament, és bo per a tots nosaltres, i que el debat, en conjunt, que s'ha tingut aquí durant aquests dies, jo crec que la possibilitat de trobar coincidències, no en tot, però en els fets bàsics: impuls del fet regional, d'unitat política, de mercat únic i d'unitat econòmica i monetària, jo crec que aquestes coincidències hi són i, per tant, me'n congratulo.

Moltes gràcies, senyor President.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Segon el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Gràcies, Honorable Conseller. El senyor Clotas té dret a rèplica.

El Sr. CLOTAS: Senyor President, senyores i senyors diputats, efectivament i realment no serà exactament de rèplica el torn que vaig a consumir, sinó que serà brevíssim.

Jo recullo, senyor Conseller, el que, de la seva intervenció, se'n desprèn: un acord gairebé total amb les paraules que he tingut l'oportunitat de dir des d'aquesta tribuna, i això crec que és molt positiu. Per tant, no m'hi estendré més.

Únicament, sí que faré una reflexió a tota la Cambra, i és que aquest debat sigui el punt de partida, no sigui el punt final. Que aquest debat sigui el punt de partida de la intensificació de l'activitat del Parlament de Catalunya i de la intensificació del Govern de la Generalitat en matèria de confrontació, de cooperació, de debat, d'informació sobre tots els reptes comunitaris. Que, per tant, s'intensifiqui, des dels organismes que tenim —com la Comissió de Seguiment, i des d'altres—, la compareixença dels membres del Govern, el debat sobre orientacions i la presa de decisions internes de Catalunya en matèria comunitària. Crec que això serà un element molt positiu, si podem cloure aquest debat amb aquesta intenció.

I, en segon lloc —també recollint el que deia el Conseller i que ha estat la nostra intenció—, buscar, com a conclusió d'aquest debat, una posició política, una resolució política del Parlament que, reflectint el màxim consens possible —i això tots

sabem que vol dir rebaixar cadascun les posicions apriorístiques—, busqués el suport més entusiasta en tot el que constitueix la construcció comunitària.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Moltes gràcies, senyor Clotas. Correspon ara d'intervenir al Grup parlamentari de Convergència i Unió; té la paraula l'Il·lustre senyor Diputat Pérez-Moreno.

El Sr. PÉREZ-MORENO: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, surto a aquesta tribuna a fixar el que és la posició del Grup parlamentari de Convergència i Unió, en un moment molt important, donada la coincidència de dates entre la celebració d'aquest debat sobre Europa i l'inici a Roma de les conferències intergovernamentals.

Al llarg del discurs de l'Honorable Conseller d'Economia i Hisenda, senyor Alavedra, així com en les intervencions dels oradors que m'han precedit en l'ús de la paraula, s'ha parlat a bastament dels aspectes concrets de l'adequació de Catalunya a les Comunitats Europees. S'ha parlat de les mesures que ha portat i està portant a terme el Govern de la Generalitat, el Govern de Catalunya, tendents a fer possible el màxim grau d'adequació de les institucions, així com el màxim grau de competitivitat de les nostres empreses que els permeti afrontar el repte del mercat únic en les millors condicions. Sens dubte que han estat moltes les actuacions del Govern de Catalunya —i, hi insisteixo, el Conseller Alavedra les va explicitar en la seva intervenció d'ahir—, i el nostre Grup, no pot ser d'altra manera, està plenament d'acord amb l'actuació que el Govern està portant a terme.

Sí, però, que voldria dir que som conscients que cal també una decidida actuació del Govern central, a fi de poder arribar a l'any 1993 en igualtat de condicions amb la resta dels països comunitaris, i, per això, cal adoptar polítiques dirigides a corregir els desequilibris que avui allunyen la nostra economia dels nivells europeus de competitivitat. Cal, entre d'altres, adoptar les infraestructures de transports i comunicacions; revisar el sistema fiscal, aproximant-lo al ja vigent en la majoria de països comunitaris; adequar el sistema financer a la liberalització de capitals, dins d'un marc del sistema financer i borsari lliure. Cal també, al nostre entendre, modernitzar el sistema educatiu, en especial pel que fa referència a la formació professional, i revisar el marc laboral per tal que recolzi, s'adapti a les exigències del sistema productiu i a la lliure circulació de treballadors.

En les intervencions dels diferents oradors que m'han precedit, també s'ha introduït un tema, el qual nosaltres saludem, perquè és un tema de futur: s'ha parlat de la unió política i de la unió monetària, econòmica i monetària, i permetin-me, senyores i senyors diputats, donat que, com deia abans, ja s'ha parlat a bastament dels aspectes concrets d'adequació, que em refereixi a aquests aspectes de futur.

Quant a la unió econòmica i monetària, entenem, el nostre Grup entén que la primera tasca serà la de reforçar la capacitat de decisió de les institucions de la Comunitat, amb vista a realitzar la unió econòmica. Recordo que es tracta d'un sistema de mercat obert que conjuga l'estabilitat de preus amb l'increment dels llocs de treball i la protecció del medi ambient.

Pel que fa a l'objectiu final de la unió econòmica, és la cohesió econòmica i social en condicions financeres i pressupostàries sanes i equilibrades.

Dit això, m'entretindré, sobretot, a parlar sobre la unió monetària, ja que la seva creació constitueix, al nostre entendre, el test decisiu de la voluntat política europea. Voldria recordar, però, que no és pas la primera vegada que la Comunitat està compromesa en una reflexió pel que fa als afers monetaris. Només cal remetre's als dos reports Werner, presentats ara fa aproximadament uns vint anys, per adonar-se d'aquest fet. També hi van haver altres proposicions referents al pla monetari al llarg de la història de la construcció europea. Seria fals, però, dir que aquests documents, per interessants que hagin pogut ser, hagin produït gaires resultats concrets. Aquesta és la diferència amb l'actual situació que en aquests moments estem vivint. En efecte, no és pas exagerat dir que, a partir del report Delors pel que fa a la unió econòmica i monetària, s'ha posat en marxa un moviment, que és l'Europa monetària, que s'ha començat a construir, i hi ha voluntat de construir-la.

És precisament en el Consell Europeu de Hannover, el mes de juny de l'any 1988, sota la presidència del canceller Kohl —i això no és pas un atzar—, que aquesta voluntat ha estat expressada solemnement per primera vegada. És també a Hannover on un comitè presidit pel senyor Delors ha estat encarregat d'examinar els mitjans per aconseguir aquesta unió econòmica i monetària. Alguns mesos més tard, a Madrid, l'informe del Comitè Delors, presentat l'abril de l'any passat, ha estat qualificat de bon fonament per a la continuació dels treballs; el mateix Consell Europeu a Madrid ha llançat la idea d'una conferència intergovernamental —la que avui s'inicia— per establir el contingut de les etapes a seguir, la primera de les quals ha començat l'1 de juliol del 1990.

Mentre que els consells europeus ulteriors fixaven nous termes, aquest, a Roma, a finals d'octubre, la data de començament de la segona fase, els treballs preparatoris es varen prosseguir ràpidament i dins d'un esperit extremament constructiu, fins al punt que podem dir avui, a la vigília, en aquests moments, de les dues conferències intergovernamentals, que el treball preparatori de la Conferència sobre la Unió Econòmica i Monetària està quasi acabat. Evidentment, falten per prendre les decisions polítiques; però, encara no passats dos anys, l'Europa monetària ha fet un pas de gegant.

Això em dóna peu a fer un altre comentari: mercès a aquesta voluntat irresistible, la qual s'ha manifestat a nivell polític, i a mesura que els treballs preparatoris permetien de veure més clarament dins d'aquest projecte, la Comunitat estava en situació de, gradualment, precisar el calendari per construir el seu pla, el qual ens condueix envers una veritable unió econòmica i monetària. Naturalment, encara hi ha problemes, blocatges i també resistències; això no ens ha impedit pas progressar, avançar i passar del punt de no-retorn.

L'1 de juliol passat va començar una primera fase, marcada per la llibertat de circulació de capitals dintre la Comunitat. Aquesta primera fase implica també una participació de totes les monedes nacionals, en condicions iguals, en el mecanisme europeu d'estabilització de canvis. Vull recordar que l'adhesió al sistema monetari europeu significa obligar un país a limitar amb força la fluctuació de la seva moneda enfront d'aquelles dels seus socis europeus, i, per arribar a aquesta finalitat, confrontar la seva política econòmica amb els altres països. Concretament, es tracta de restablir els percentatges d'inflació i el preu dels diners en la mitjana comunitària.

Només Grècia i Portugal no participen encara del sistema monetari europeu, i els seus condicionants econòmics encara els impedeixen d'adherir-se a un sistema que és força constrenyidor; però l'entrada de la lliura esterlina en el sistema, el 8 d'octubre passat, ha estat un pas important en el context de la primera etapa de la unió econòmica i monetària. Això permet d'eixamplar la zona geogràfica d'estabilitat dels percentatges de canvi, en un temps en què s'ha d'afrontar la doble amenaça d'inflació i de recessió que pesa sobre l'economia mundial.

L'èxit de la primera fase de la unió econòmica i monetària és decisiu perquè les altres etapes puguin engegar-se: l'etapa actual ha de gaudir notablement d'un enfortiment de la convergència de les polítiques econòmiques; sense aquest enfortiment, fóra impossible de continuar endavant.

En assolir la segona etapa, s'assoliran, doncs, les següents condicions objectives: enllestiment integral del mercat únic, supressió de tota restricció als moviments de capital, existència de legislacions nacionals prohibint el finançament, per via monetària, dels dèficits públics i posant com a principi la independència dels bancs centrals. D'aquesta manera, mercès a la doble fixació de condicions, d'assolir objectius en la segona fase de la unió monetària i d'una data *tope*, es podrà progressar cap a la fita sense ambigüitats ni incerteses i de manera programada. La tercera etapa és previst que pugui començar als voltants de l'any 1997, 1998.

Sí que voldria ara referir-me a l'altre sector de les dues conferències intergovernamentals, concretament a la unió política i també, molt concretament, molt específicament, a l'aspecte de la participació de les regions en el procés de construcció europea. La unió europea, per a nosaltres, és el futur del nostre continent, és l'única resposta als nous desafiaments del món; només una comunitat europea reforçada estarà en disposició de portar a les noves democràcies d'Europa central i oriental el seu suport polític i l'ajut econòmic que necessiten. Només una Europa reforçada amb més institucions polítiques fortes, amb unes institucions polítiques fortes, una política exterior i de seguretat comuna i una moneda única, podrà constituir-se en factor d'equilibri i estabilitat internacional i contribuir al desenvolupament del Tercer Món i a la reducció de les desigualtats entre els països. Només una Europa unida podrà afrontar amb èxit els reptes del segle XXI.

Per a nosaltres, la finalitat última de la construcció europea és la que figura en el preàmbul del Tractat CEEA, de la Comunitat Econòmica del Carbó i de l'Acer, de 1951, reafirmada posteriorment de manera expressa en el preàmbul del Tractat de la Comunitat Econòmica Europea, del 1957; és a dir, crear una unió més estreta entre tots els pobles europeus. Han estat, però, les solidaritats de fet al voltant d'interessos econòmics, les que han posat les bases d'aquesta unió; però l'economia no és una finalitat en si mateixa, és un mitjà al servei de la societat. Fer Europa, per a nosaltres, és més que un projecte econòmic.

L'evolució institucional de la Comunitat Europea i el repte que per a Europa significa avui una unió econòmica i política actualitza el propòsit d'unio entre tots els seus pobles. Des dels orígens, encara reconeixent una evolució positiva, l'ideal de la unió europea ha mancat d'una clara sintonia amb els ciutadans, que ha quedat palesa en clau d'escassa participació.

El dèficit democràtic d'alguna de les principals institucions s'afegeix a greus defectes pel que fa a circumscripcions electo-

rals d'alguns Estats membres, com ara l'espanyol, i provoca una apatia que és precís esmenar en un futur pròxim. Europa necessita de l'entusiasme de cadascun dels pobles que la integren, si realment pretén arribar a allò que tant precisa: la seva unió política. En pro d'aquest entusiasme i del que és més important, de l'estabilitat d'aquesta unió política, Europa ha d'afrontar, també, amb vigor la necessitat d'acomodar al seu marc polític institucional les legítimes aspiracions de comunitats infrastatals amb identitat nacional. A les reivindicacions que avui dia ja existeixen en el marc de l'Europa comunitària, de comunitats nacionals que no veuen reconegudes les seves aspiracions polítiques, cal afegir-hi les que es plantejaren en l'àmbit dels països del centre d'Europa que aspiren a ingressar a la Comunitat en un curt termini. Tot això sense oblidar les posicions dels països balcànics, i d'altres complexitats político-territorials que la recuperació de les llibertats en els països de l'Est planteja com una qüestió de futur immediat. Problemes o situacions, en suma, totes elles provinents de solucions político-territorials forjades al marge, fins i tot, en contra, en alguns casos, de la voluntat dels respectius pobles. Problemes o situacions greus, de present i de futur, que en ocasions poden anar acompanyades de fenòmens de terrorisme o de lluita armada i que, sens dubte, serien aprofitades en el nou escenari internacional com a element desestabilitzador de la unió europea.

Aquest perill, doncs, no es pot considerar com un problema de l'Estat en el seu conjunt. Europa no podrà consolidar-se amb aquesta mena de tensions en el seu si; tensions que no deixaran de ser el seu cavall de Troia desestabilitzador. Aquesta futura unió europea haurà també de crear una instància de poder, que s'ocupi de manera permanent dels interessos i de la protecció de les comunitats regionals, en què aquestes haurien de tenir una representació permanent. Reflexions, totes aquestes, en el seu conjunt que s'hauran de plantejar seriosament en la futura configuració constitucional europea, si de veritat Europa vol consolidar-se com un únic projecte polític, on la pau i l'estabilitat arribin a ocupar el paper que l'actual moment històric exigeix del vell continent.

La unió política a Europa ha de fonamentar-se en la riquesa de la veritat de les identitats nacionals dels pobles que la integren; cal, per tant, que es trobi garantida la realitat plural de l'Estat espanyol, consagrada institucionalment.

La regionalització de la Comunitat entenem que és un factor de democratització de la integració comunitària. En establir l'Acta Única la necessitat d'una política de cohesió econòmica i social, on els destinataris principals són les regions, aquestes s'han vist directament involucrades en la política comunitària.

Per altra banda, l'activitat legislativa del Consell afecta cada cop més matèries la competència de les quals, segons l'ordenament dels diferents Estats, correspon a les regions, amb la qual cosa resulta lògic que aquestes vulguin participar també en la definició i realització d'aquelles polítiques comunitàries, la competència de les quals, com deia, els correspon.

Les regions han de ser tingudes en compte com a entitats autònomes proveïdes d'una legitimitat democràtica. En tot cas, quan els interessos de les regions siguin particularment afectats han de poder participar de manera apropiada en la formació del dret comunitari; aquesta participació ha d'anar més enllà d'una simple participació en el debat en els diferents Estats membres. És convenient procedir, doncs, a l'elaboració de proposicions

que permetin institucionalitzar les relacions de la Comunitat amb les regions, amb la finalitat de garantir la participació d'aquestes en el procés decisor de la Comunitat, dintre del respecte a l'ordenament constitucional de cadascun dels seus Estats membres. Precisament, respectant les competències internes dels Estats membres i les disposicions del dret comunitari, és necessària una relació més eficaç entre la Comissió de les comunitats europees i les autoritats regionals i tenir més en compte els interessos regionals en l'elaboració de programes de desenvolupament regional.

Precisament, abans en parlava, l'Associació de Regions d'Europa, l'ARE, també la Conferència de Regions... reflecteixen la necessitat d'un reconeixement del fet regional en el procés institucional comunitari, al temps que demanen la participació de les regions en el procés decisor comunitari. *(Pausa.)*

Tot això prova la voluntat de les regions de participar, des de la seva legitimitat democràtica, com deia abans, en la consecució de la unificació europea i en l'elaboració, execució i control de la legislació comunitària que els afecta mitjançant l'establiment de relacions directes amb la Comunitat.

La convocatòria d'una conferència intergovernamental propulsaria el reforçament institucional de la Comunitat i avançaria en la consecució d'una unió europea de signe federal, hauria d'aprofitar-se per procedir a definir un model institucional comunitari que legítimi les diferents realitats regionals que configuren la Comunitat i garanteixi la participació; estem insistint tota l'estona en aquest tema de les regions en el procés decisor comunitari. Així ho entenen tant l'informe del senyor Colombo, presentat davant del Parlament Europeu, l'informe sobre les orientacions del Parlament Europeu pel que fa al projecte de constitució de la unió europea, aprovat pel Ple del Parlament Europeu, en l'exposició de motius del qual el ponent es pregunta sobre quin pot ser en el sistema institucional la funció de les regions que constitueixin un patrimoni polític i cultural reconegut, per a l'ordenament constitucional dels diferents Estats: «El projecte de constitució elaborat» —diu, també— «no pot oblidar-se de les diferències ni de l'especificitat que en cadascun dels ordenaments estatals s'expressen a nivell regional».

També, d'altra banda, el Parlament Europeu, en aprovar l'informe del senyor Giscard d'Estaing sobre el principi de subsidiarietat, considera la necessitat de consagrar de manera explícita el principi de subsidiarietat en les modificacions dels tractats a elaborar en el marc de la Conferència Intergovernamental, donada la importància del dit principi en la perspectiva de la unió europea. Tanmateix, encarrega a la Comissió Institucional del Parlament que examini el repartiment de competències entre les comunitats i els Estats membres, atenent degudament l'estructura constitucional de cadascun dels Estats. Ens trobem, en el nou repartiment de competències a nivell europeu, amb tres nivells de competències: unes competències de la unió, unes competències comunitàries, per les quals vetlla o vetllarà la Comissió i el mateix Parlament Europeu; unes com-

petències estatals, per les quals vetllarà el Consell i els parlaments estatals, i unes competències regionals, per les quals, en aquests moments, difícilment ningú pot vetllar, almenys que, realment, instrumentalitzem la creació d'un òrgan que permeti que es pugui vetllar des de les regions per les seves competències.

El principi de subsidiarietat ha d'ésser, en el futur, el principi general que ha de regir l'acció comunitària; doncs, aquest principi, que ha de ser en el futur, no està en l'actualitat explícitament consagrat pel Tractat de Roma. Al mateix temps, i dintre del respecte al principi de subsidiarietat, ha de preveure la possibilitat que les regions, en el marc de les seves competències legislatives i executives, puguin recórrer davant el Tribunal de Justícia en cas de conflicte de competències. Per a nosaltres aquest és un tema prou important.

Essent, però, el nostre objectiu final la unió europea voldria insistir, ja pràcticament per acabar, pel que fa a la necessitat de mantenir un estret parallelisme entre les dues conferències, la que predica la realització de la unió europea i, en definitiva, seguint una progressió equilibrada i coherent de les dues conferències. Es tracta, doncs, d'avançar en tota la línia en un projecte europeu global i no negligir cap dels seus aspectes, siguin institucionals, o polítics, diplomàtics o militars, tanmateix que econòmics, monetaris, socials, culturals o de medi ambient.

Cal, al nostre entendre —és indispensable—, que els parlaments autònoms siguin plenament i regularment informats dels treballs de les conferències intergovernamentals per tal que puguin dir el seu parer.

En definitiva, doncs, i per acabar, cal assentar, al nostre entendre, les bases que permetin a les regions assumir el paper de coprotagonistes de la construcció europea que els correspon, en tant que entitats vives dotades de legitimitat democràtica. Aquest és el cas de Catalunya; Catalunya sempre ha estat una nació europea per voluntat; esperem que pugui arribar a ser-ho, també, per coparticipació en la construcció.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Gràcies, senyor Pérez-Moreno.

Acabada aquesta fase del debat, demano als senyors diputats uns moments d'atenció per explicar la seqüència fins al final d'aquest Ple. D'acord amb l'article 124, demà a dos quarts de nou del matí començarà el termini per presentar propostes de resolució, que acabarà a dos quarts de deu del matí. La Mesa es reunirà aleshores per admetre a tràmit les propostes de resolució congruents amb el debat, i les comunicarà als grups a les deu del matí. A les deu, també, s'obrirà un nou termini per tal que els grups parlamentaris puguin presentar noves propostes transaccionals, el qual termini acabarà a dos quarts d'onze. I la sessió es reprendrà a les onze amb el debat i la votació de les propostes que siguin presentades.

Se suspèn la sessió.

(Són les dues del migdia i dotze minuts.)

MANUAL PARLAMENTARI

Publicacions del Parlament de Catalunya
21,5 x 17 cm.

Collecció de fulls intercanviables i actualitzables amb les referències de consulta més freqüent per al treball parlamentari.

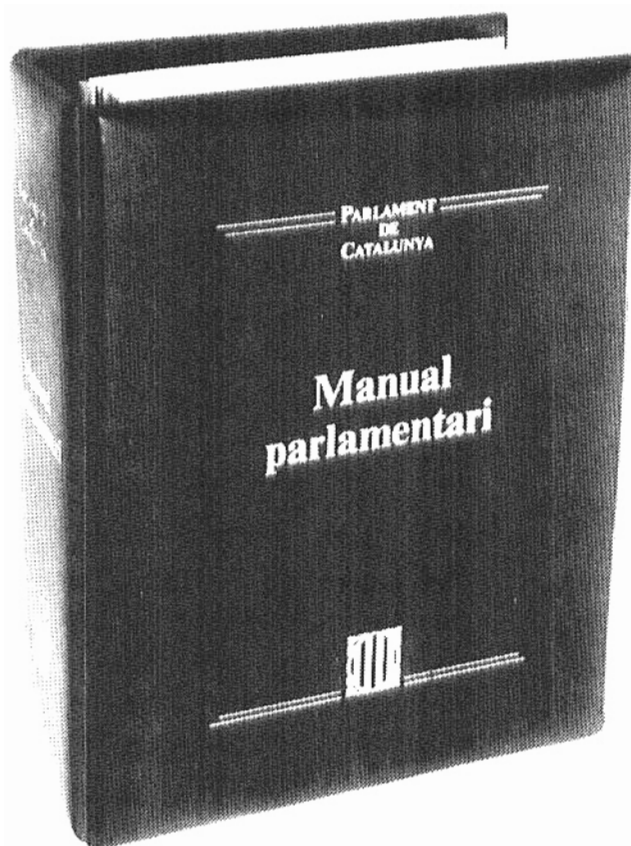
Cada full porta en lloc destacat l'índex de la secció, la subsecció i l'apartat a què pertany, i, si escau, un número de foli, de manera que no hi hagi dubtes quant a la seva col·locació.

L'obra consta de :

- Arxivador de plàstic termosoldat estampat en or i amb anelles, amb capacitat per a 500 fulls.
- Separadors de seccions de cartolina plastificada.
- Blocs de fulls corresponents a una secció o una subsecció tancats en bosses de plàstic soldades.

SECCIONS

- Normes bàsiques
 - Constitució Espanyola
 - Estatut d'Autonomia de Catalunya
 - Lleis de Desenvolupament Bàsic de l'Estatut
 - Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament
 - Lleis Orgàniques de l'Estat
- Els Diputats i els Grups parlamentaris
 - Resultats Electorals
 - Diputats de la Legislatura Actual
 - Grups Parlamentaris
- Els òrgans de la Cambra
 - El Ple del Parlament
 - El President i la Mesa del Parlament
 - Junta de Portaveus
 - Diputació Permanent
 - Comissions Parlamentàries
 - Comissions permanents legislatives
 - Comissions permanents no legislatives
 - Comissions de legislatura
 - Comissions creades per llei
 - Comissions d'investigació
- Règim i govern interior i serveis del Parlament
 - Estatuts de Règim i Govern Interior
 - Normes Complementàries de Règim Interior
 - Horaris Generals i Calendari Parlamentari
 - Organigrama dels Serveis del Parlament
 - Gabinet de Presidència
 - Oficialia Major del Parlament
 - Serveis Generals
 - Servei d'Ofidoria de Comptes i Caixa
- El treball parlamentari
 - Resum de Dades del Treball Parlamentari
 - Índex de Tramitacions
 - Referència dels Textos Aprovats en Anteriors Legislatures
- Directori institucional
 - Generalitat de Catalunya
 - Administració de l'Estat a Catalunya
 - Principals Serveis d'Administració Local de Catalunya
 - Altres Institucions de Catalunya
 - Institucions i Administració Central de l'Estat
 - Parlaments i Govern Autònoms
 - Organismes Internacionals

PREUS

	PTA
— Obra completa, amb els 457 fulls editats fins ara	1.500
— Arxivador	200
— Joc de separadors	60
— Blocs de fulls disponibles:	
A.1 Constitució Espanyola (i Índex analític)	220
A.2 Estatut d'Autonomia (i Índex analític)	100
A.3 Lleis de Desenvolupament Bàsic (Conté:	
A.3/1 Llei del Parlament, el President i el Consell Executiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/2 Llei del Consell Consultiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/3 Llei del Sindic de Greuges (i Índex analític)	
A.3/4 Llei de la Sindicatura de Comptes (i Índex analític)	
A.3/5 Llei de Finances Públiques de Catalunya (i Índex analític)	
A.3/6 Llei de Normalització Lingüística a Catalunya (i Índex analític)	280
A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament (Conté:	
A.4/1 Reglament del Parlament de Catalunya	
A.4/2 Apèndix del Reglament del Parlament	
A.4/2.1 Normes interpretatives o supletòries dels articles del Reglament del Parlament	
A.4/2.2 Normes supletòries dels preceptes del Reglament del Parlament	
A.4/3 Índex analític del Reglament del Parlament i de l'Apèndix del Reglament)	150
A.5 Lleis Orgàniques de l'Estat (Conté:	
A.5/1 Ley Orgánica 2/1979, de 3 de octubre, del Tribunal Constitucional, i Índex analític)	75
B.2 Diputats de la Legislatura Actual (Edició 01.12.84)	420
B.2 1. ^a actualització (01.03.86)	45
C. Els òrgans de la Cambra	75

SUBSCRIPCIO

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

BUTLLETA

Nom
carrer núm.
telèfon població codi postal
desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)
d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,
a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 198
Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia
per núm. la quantitat de pessetes
(gir/xe al portador)
..... de de 198

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions : Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,

Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300 62 63.

Subscripció anual : 5.200 pessetes. Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* : 10.700 pessetes. Número solt : 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80 ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Imprès per Multitext, SA, Diputació 113-115, 08015 Barcelona

